

SÖKAREN

Nr 4—5 1967 Årgång 4

Lösnummerpris 5: — (inkl. oms.)

UR INNEHÄLLET:

Den stora frågan	1
Varia	2
Alf Ahlberg:	
UFO — vad är det?	6
Berndt Hollsten:	
Sanndrömmar	9
Människan och idealen	11
Religionen	12
Tefatssagans ansikte	14
C. D. Broad:	
Paradoxala mediumistiska fall	17
Nya böcker	24
Den heliga svepningen	26

AHAM BRAHMASMI!

Aham Brahmasmi — jag är Brahman — jag är Gud... Denna insikt förmedlade den vise gurun till sina chelas. Det var en betydelsefull hemlighet: att de, var och en av dem — och allt annat levande — i djupet av sitt väsen var identiska med Gud själv, världens ande. Denna kunskap om deras väsens art gjorde dem fria.

Tat twam asi — det är du — är den viktiga fras varmed hindun uttrycker sanningen att allt är identiskt med allt, att den universella anden — Brahman, Gud — är vårt Jag, och alla varelsers Jag.

Ande — medvetande — är Gud, den yttersta verkligheten, det absoluta, det enda existerande.

Världsalltet är en levande ande, evig och oförstörbar, och utom denna ande finns intet. Livet är Brahman.

I denna insikt ligger frälsningen och källan till all glädje.

DEN STORA FRÅGAN

Alla biologiska åskådningar bygga på en utvecklingslära. Har människan skapats eller gäller Darwins utvecklingslära? Hur är det med den långa utvecklingen fram till människan?

Den brännande frågan är om utvecklingen sker av en slump eller är Guds ingripande. Räcker Darwins tanke, att utvecklingen drivs framåt mot en allt större fulländning därigenom att endast de livskraftiga formerna kunna leva kvar i kampen för tillvaron? Är utvecklingen möjlig att förklara genom det naturliga urvalet?

Hur kunde t. ex. fåglarnas vingar uppstå? Vi tekniker veta, hur länge mänskligheten förgäves sökte konstruera en flygmaskin. Fåglarnas vingar kunde ju ej vara till någon nytta, förrän de voro bärkraftiga. Så länge detta villkor ej var uppfyllt, voro vingarna endast till skada. Men livet har likväl anpassat sig, och en ny utvecklingsform har uppstått.

Se dig om i naturen! Se, hur många under som finnas! Se, hur de sinnrikaste uppfinningar tagas i bruk. Hur kommo människans sinnen till? Hur kommo andningsorganen till, som äro så nödvändiga men som inte kunna göra någon nytta utan att samtidigt ett blodomlopp finnes? Utan de organ, som möjliggöra upptagandet av luftens syre, skulle inga landdjur kunna leva. Och de måste ha uppstått medan djuren framlevde sitt liv i vattnet. När djuren av ändrade näringsförhållanden eller av andra orsaker drevs upp på land, måste andningsorganen redan finnas. Hur utvecklades de, och varför utvecklades de?

Enda svaret synes vara, att de kommo till, för att en ny livsform skulle bli möjlig. Orsaken låg

sålunda i framtiden, ej i de betingelser, som voro för handen, när händelsen inträffade. Men livet har anpassat sig. En ny skapelse har uppstått.

Och överallt i livets värld möta vi samma under. Den första uppfinnaren av ekolodet var ingen människa. Det var fladdermusen, som sänder ut ett ljud av så högt svängningstal, att intet mänskligt öra hör det. Hur blev denna uppfinning möjlig?

Exemplen kunna mångfaldigas. Vem har ordnat allt så ändamålsenligt i naturen? Är det slumpen, som materialisten tror. Eller finns det en skapande, ordnande makt — finns det en Gud?

"Ehuru det fysisk-kemiska eller mekanistiska livsbegreppet allttjämt mycket ofta påträffas hos populärvetenskapliga författare, tror jag knappast, att det numera förekommer bland allvarligt syftande biologiska forskare." Det är professor Haldane vid Dublins universitet, som svarar för detta utlåtande. Men för dem som eventuellt tror, att vetenskapen även är i stånd att lösa livets problem, skulle jag vilja framtrolla följande framtidsutsikter.

Då skola vi låta biologerna lösa vårt bostadsproblem. De få tillverka ett nytt slags tegelstenar, i vilkas molekyler mikrofotografier av huset instoppas. När man lägger en sådan tegelsten på marken, börjar den dela sig i mindre delar, vilka växa ut till nya tegelstenar, och dessa lagra sig ovanpå varandra och bilda väggar och tak allt efter ritningen. Och några ombilda sig till fönster och bli genomskinliga, andra till gardiner. Några bygga upp en värmepanna och så för-

(Forts. på sid. 5.)

UFO-INTRESSE? ÖKAR I USA

National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), den amerikanska civila UFO-undersökningskommittén, vars ledare är major Donald E. Keyhoe (författare till "Flygande tefat — observationer från världsrymden!" — Forum, 1955) meddelar att deras medlemsantal ökar i rask takt. Enligt en tidigare uppgift, som Jacques Vallée har i Anatomy of a Phenomenon, hade organisationen över 5000 medlemmar — nu är antalet över 12000. Ökningen anses bero på att många böcker och tidningsartiklar i ämnet UFO publicerats i USA på senare tid.

NICAPs tidskrift The UFO Investigator håller naturligtvis ögonen ivrigt riktade mot Colorado-

universitetet, där, under ledning av professorn i fysik, Edward U. Condon, en grupp forskare studerar UFO-fenomenet. The UFO Investigator skriver bl. a. att "vi har träffat de flesta av dessa vetenskapsmän personligen och är på det hela taget tillfredsställda med deras ärlighet och deras planer på grundlig undersökning. De var ovilliga att åta sig uppdraget i början innan de fått garantier för fullständigt oberoende från flygvapnet samt frihet att bedriva undersökningen så som de önskade och att öppet säga sin mening".

The UFO Investigator skriver att en del personer varit rädda för att Coloradogruppen skulle bli ett instrument åt flygvapnet för bortförklaring av UFO-fenomenet och att deras fruktan orsakats av psykologdominansen bland undersökarna. Men tidningen påpekar att även andra än psykologer är med i gruppen samt att psykologerna enligt planerna kommer att ägna mindre av sin tid åt UFO-studium än de andra till projektet knutna.

Fyra av UFO-undersökarna är psykologer, varav en specialist på sinnesförmålor, två är fysiker, en astrofysiker, en meteorolog samt en fil. dr. och ingenjör. NICAP anser att gruppen fått en god sammansättning.

Man kommer också att anlita fackfolk från bilindustrin för att få omdömen om vad som kan orsaka fel i det elektriska systemet i bilar, vilket uppges ha förekommit vid UFO-iakttagelser.

MYSTISKA MÄN

Män i flygvapnets uniform eller med legitimation från myndigheterna har försökt tysta folk som sett UFO, bekräftar överste George Freeman, Pentagons*) talesman för "Project Blue Book", flygvapnets UFO-undersökningsorgan. "Dessa män har inget med flygvapnet att göra", sa han och nämnde ett fall i Wanaque, New Jersey, där polismän och andra UFO-vittnen hade tillsagts av en man i flygvapnets uniform att de "inte hade sett någonting" och inte skulle diskutera sin upplevelse med någon. Översten omtalade att han hade kontaktat den lokala flygbasen och fått veta att ingen som hörde till flygvapnet

hade besökt Wanaque vid den aktuella tidpunkten.

Rex Heflin, som tagit en serie UFO-foton i Kalifornien 1965, blev uppsökt av en man med legitimationspapper från det nordamerikanska luftförsvaret vilken begärde att få ta hand om originalen till fotonerna, vilket han också fick. Luftförsvaret förnekade sedan att de haft någonting med saken att göra.

I februari, 1960, tog en restaurangägare Joe Perry i Grand Blanc, Michigan, en del foton av UFO och fick snart besök av två personer som utgav sig för att vara FBI-agenter. De beslagtogs ett foto av ett kupolförsett föremål med grön svans.

På senare tid har hänt att två tolvåriga pojkar vid en skola i Norwalk, Connecticut, utfrågats av en man som sa sig representera "en statlig byrå så hemlig att han inte kunde uppge dess namn". Pojkarna hade följts av ett diskusformat UFO i april, 1966.

"Vi har inte lyckats få reda på någonting om dessa män", medgav överste Freeman. "Vi skulle mycket gärna vilja ha tag på någon av dem."

Liknande mystiska män har enligt andra källor dykt upp hos UFO-vittnen i USA, t. ex. i staten Washington, i Texas och på Long Island, New York.

Det rapporteras även att lågtgående flygplan utan nationalitetsbeteckning har setts över områden, där UFO-iakttagelser gjorts. Överste Freeman sa att alla flygvapnets maskiner har tydliga beteckningar. Han visste inte varifrån de okända planen kom.

Många vittnen svor på att de sett åtskilliga av flygvapnets helikoptrar manövrera över Wanaque i samband med en UFO-observation där i oktober 1966. Överste Freeman sa att det hade gjorts en omsorgsfull undersökning och att ingen formation av helikoptrar varit över Wanaque vid tidpunkten ifråga. "Dessutom", sa han, "har de flesta flygbaser blott en eller två helikoptrar som används till räddningstjänst. Jag vet inte varifrån en hel formation av dem skulle kunna ha kommit".

(Källor: Sunday Telegraph, New York, 19.1.67, och New Orleans States-Item, 28.1.67; den senare källan i dansk översättning i Nørrebro UFO-kreds medlemsblad.)

*)Amerikanska militärhögkvarterets byggnad i Washington.

DAN FRY'S DOKTORSTITEL

Daniel W. Fry, författare till "Resa med flygande tefat", "Budskapet från rymden" och "Utvecklingens kurva" står i sin tidskrift "Understanding" (förståelse) med titeln doktor. I två av de nämnda böckerna uppger det svenska förlaget att Fry 1960 utnämndes till filosofie hedersdoktor vid St Andrew's University i London.

Det är riktigt att Fry har laglig rätt till titeln doktor, men det kan vara på sin plats att informera läsarna om vad för slags institution som skänkt honom titeln och vad denna är värd.

På vår förfrågan hos The British Council, Stockholm, i december förra året fick vi svaret att "St Andrew's University" i London förmodligen var samma institution som St Andrew's Correspondence College, som erbjuder akademiska grader, vilka inte är erkända i England. Det är inte någon officiellt godtagen institution, och ingen grad därifrån har något som helst värde i akademiska kretsar.

The British Council tillade att det var första gången de hört institutionen kallas "St Andrew's University" och att de var mycket intresserade av att få veta var denna benämning hade förekommit.

The UFO Investigator uppger att NICAP har sett institutionens reklambroschyr och att av den klart framgick den mycket låga standarden på St Andrew's College. NICAP kontrollerade även med National Cathedral, som inte hade St Andrews på sin lista över godtagna högskolor med kyrklig anknytning.

St Andrew's College tycks vara en s. k. "degree mill" av liknande slag som det "Great Western University" i Kalifornien från vilket "doktor" G. H. Williamson fått sin titel.

The UFO Investigator meddelar också att Fry nu uteslutits ur NICAP, eftersom han, sägs det, oriktigt uppgett sig höra till organisationens grundare (founding members) och under sina många föredrag betonat sitt medlemskap i NICAP, samtidigt som han har åsikter som är konträrt motsatta NICAPs, vilket har ansetts vålla organisationen skada. — Huruvida NICAP före uteslutningen uppmanat Fry att inte framhålla sig som medlem, vilket de borde ha gjort, är obekant.

I det vi publicerar ovanstående

rörande ingenjör Dan Frys dokortitel tar vi inte själva ställning till hans personliga egenskaper, hans kunskaper eller sanningen i hans kontaktböcker. Inte heller tar vi ställning till värdet av den undervisning som ges vid St Andrew's.

DET FINNS LIV I RYMDEN!

Klorofyll, nyckelkomponenten hos liv på jorden, finns i överflöd i yttre rymden. Detta har fysikern, astronomen och biokemisten dr. Fred Johnson vid Electro-Optical Systems i Pasadena, Kalifornien, rapporterat inför en vetenskaplig församling vid Kaliforniauniversitetet i Berkley.

Efter mer än 13 års forskningsarbete har dr. Johnson genom spektralanalys kunnat identifiera rymdstoft och funnit att det till stor del består av klorofyll och inte is eller grafit som man tidigare trott.

"Det finns ingen anledning tro att vi på denna planet är unika", sa dr. Johnson till tidningen Herald Examiner. "Det finns tvärtom mycket som talar för att det kan finnas liknande livsformer i hela universum."

(Källa: Herald Examiner.)

SIR ALISTERS UPPFATTNING

Sir Alister Hardy, medlem av kungliga engelska vetenskapsakademien, professor emeritus i zoologi, Oxford, och ordförande i det engelska sällskapet för psykisk forskning, har utgivit en bok, The Divine Flame (den gudomliga lågan), Collins, 30 s.

Sir Alister skriver bl. a. att psykisk forskning är den mest betydelsefulla forskning som mänskligheten hittills ägnat sig åt, samt att "religionen är lika mycket del av människans naturalhistoria som sex är, och lika viktig för rasens framtid".

Han frågar: "Skulle Jesus själv vara kristen? Om vi med termen kristen menar detsamma som så många ortodoxa kyrkans män tycks mena, då har åtminstone jag ett mycket starkt tvivel på det. Jag känner mig viss om att han inte skulle ha predikat för oss om en Gud som blev försonad genom det grymma offrandet av en torterad kropp; liknelsen om den förlorade sonen hör helt säkert hemma inom en religion av annan art."

Han tillägger: "Jag finner så mycket i ortodox kristendom som

stöter bort mig... Jag kan inte acceptera hypotesen att Jesu förfärliga död var ett offer i Guds ögon för världens synder eller att Gud, i skepnad av sin egen son, torterade sig själv för vår förlösning.

Jag kan bara bekänna att i mitt innersta finner jag att sådana religiösa idéer tillhör de minst attraktiva inom hela antropologin. För mig hör de till en helt annan filosofi — och annan psykologi — än den som Jesus lärde...

I naturalteologin borde, som jag ser det, andra och motsatta uppfattningar debatteras så som sker inom alla andra vetenskapsområden utan att det görs anspråk på att det finns ofelbara dogmer."

I en efterskrift säger Sir Alister: "Till mitt sinne är jag unitarian... men mitt hjärta är hos den engelska kyrkan. Jag besöker den för att bedja i avskildhet. Men jag kan inte besöka dess gudstjänster utan att känna en intellektuell skam."

"En naturalteologi, som gjorde anspråk på att vara naturvetenskap lika mycket som psykologin, ja förenad med psykologin, borde bekämpa en materialistisk uppfattning av universum på såväl naturvetenskapliga som filosofiska grunder i stället för att blott spela en passiv apologetisk roll."

(Källa: Psychic News.)

SPIRITUALISM OCH VETENSKAP

I nr 2 av "Utan Gräns" undrar redaktören, Leo Torgny, hur det skulle vara om det spiritualistiska riksförbundets ledning toge kontakt med institutioner inom vetenskap som kan vara intresserade av ett studium av de spiritualistiska fenomenen. "Allvarligt syftande sökare inom spiritualismen önskar inget hellre än att insyn skapas för förutsättningslös, positiv prövning och analys", skriver Torgny.

Samma dag som "Utan Gräns" anlände, mottog vi ett brev från en läsarinna som säger att parapsykologin intresserar henne mycket, och hon frågar om det finns något sällskap som sysslar med parapsykologiska försök.

Vi kan upplysa om att i Stockholm finns Sällskapet för Parapsykologisk Forskning. Adressen är c/o Fru E. Hellström, Björnbo 62, Lidingö 1. Ordförande i Sällskapet är skolöverläkaren Gösta Rodhe.

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med sanningen
Nr 4-5 — 1967 — Årgång 4

Adress: Box 3063, Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto 70 60 47
Tel: 08/32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (8 nr) 16:—
Halvår 9:—

Från 1964—1965 finns sammanlagt 4 nr kvar till ett pris av 6:—. 5 nr från 1966 kostar 7: 50.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med check, svensk eller internationell postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige. (Banker och postkontor lämnar upplysningar.)

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 9,—; halvår mk 5,—.

Annonsspriser:

Helsida 165:—, halvsida 95:—, kvartssida 55:—, småannonser 1: 50 per spalt-rad.

Vid eftertryck från SÖKAREN, uppge vänligen denna tidskrifts namn och adress!

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1967

Vi har en känsla av att inte så få spiritualister och andra är rätt ovetande om hur mycken forskning som verkligen bedrivs rörande de spiritualistiska företeelserna. Själva följer vi några engelskspråkiga tidskrifter, nämligen **The Journal of the American Society for Psychical Research**, 5 West 73rd Street, New York, N.Y. 10023, USA; **The Journal of Parapsychology**, P.O. Box 6847, College Station, Durham, N.C. 27708, USA; **Parapsychology**, 29 West 57th Street, New York, N.Y. 10019, USA; **Journal of the Society for Psychical Research**, 1 Adam & Eve News, London W.8, England, samt ytterligare några stycken av mindre betydelse. — På tyska finns bl. a. **Neue Wissenschaft**, Francke AG, Postfach, 3000 Bern 26, Schweiz. — I Sverige utkommer ingen parapsykologisk tidskrift, men ovannämnda svenska sällskap har publicerat några småskrifter.

FÖDS ALLA PÅ NYTT?

Nästan alltid är det i reinkarnationsfall så att hågkomsterna gäl-

ger personer som dött tidigt eller på onormalt sätt genom våld, olyckshändelse eller sjukdom. I **The Journal of the American Society for Psychical Research** berättade t. ex. Francis Story och Ian Stevenson nyligen i en gemensam artikel om ett fall från Ceylon, där den utpekade tidigare inkarnationen dog hastigt vid 30 års ålder. I H.N. Banerjees tidskrift **Parapsychology**, the Indian Journal of Parapsychological Research, nämner redaktören ett fall från Turkiet, där den tidigare inkarnationen blev mördad — i sitt nuvarande liv hade han födelsemärke där mördarens kniv gått in i strupen.

Ian Stevenson har i sin bok **Twenty Cases Suggestive of Reincarnation** fall från Indien, Ceylon, Brasilien, Alaska och Libanon. I samtliga fall är det fråga om identifikation med personer som dött onormalt, **utom tre händelser från Alaska** (samt något enda fall, där åldersuppgift och närmare omständigheter inte meddelas).

Vi har ett klart mönster: de som de "återfödda" erinrar sig ha varit, har avlidit "för tidigt", har inte fått sitt liv avslutat på ett naturligt sätt; de har drabbats av sjukdom i unga år, har dött genom olyckshändelse eller blivit mördade eller avrättade. De fall då erinringen gäller äldre personer, är — i det material vi studerat — uteslutande hämtade från Alaska, och i två av de tre fallen därifrån hade den äldre personen sagt sig vilja födas på nytt som barn till vissa, namngivna personer.

I alla i detalj beskrivna reinkarnationsfall finns hos den föregående inkarnationen någonting utanför det vanliga: onormal död eller vilja att återfödas.

Förklaringen till mönstret kan vara att blott personer ur ovan nämnda kategorier — de som dött "för tidigt" och de som haft en stark önskan att komma tillbaka — föds igen. Mönstret kan väl också

bero på att det finns ett starkare medvetandessamband mellan två inkarnationer av nämnda kategorier än mellan inkarnationer av annan typ, eller att de som dött plötsligt, snabbare återföds än andra och därför ibland minns det föregående livet.

BLOMS ÖRTABOD

Litteraturförlagets chef, Seklets redaktör, "Örtagubben" Harry Blom har öppnat butik på Luntmakargatan 90 i Stockholm.

KYRKOHERDE VALLBERG DÖD

Den 24 april i år avled kyrkoherde emeritus Viktor Vallberg, över 95 1/2 år gammal. Många av denna tidnings läsare har säkert stiftat bekantskap med författaren och sanningsforskaren Viktor Vallberg. V. var ingen vanlig prästman; han hade alldeles egna idéer om vad som var värt att intressera sig för. Han var — kanske framför allt på sin ålderdom — en mycket aktiv skribent, han författade ett ansevärt antal böcker, oftast i ovanliga, "mystiska" ämnen, samt artiklar i tidskriften **Seklet**, vars i särklass meste medarbetare han var.

Som V:s huvudverk får man kanske betrakta **Människokunskap I—II**, där han i sjuttioårsåldern samlade sina insikter i ämnen som morfologi (att utifrån studium av kroppsformen dra slutsatser om en människas psykiska anlag), frenologi (att ur hjärnskålens form utläsa individens inre egenskaper), iridologi (ögon diagnos), radiologi (undersökningar av den strålning som emanerar från allting) m. m.

Bland V:s övriga skrifter kan nämnas **Materialismens övervinnande, Mystik och realism, Intelligensmätningar och tidspejlingar**.

Den utmärkta boken **Djävulsdansen**, som skildrar vår tids livsföringsfel, översatte V. på eget initiativ vid närmare nittio års ålder.

V. var orienterad mot framför allt det tyska språkområdet och den tyska kulturen, och han fick en väsentlig del av sitt vetande från studium av tyska skrifter. Hans minne var mycket starkt, och han hade ett mycket rikt förråd av kunskaper. I sin sena ålderdom hade han en aldrig sinande arbetslust och han författade flera skrifter under sina sista år, t. ex. **Den kära okunnigheten eller Den fördolda kunskapen** och **Det Nya Testamentets Sanning bestrykt genom de apostoliska fäderna**.

(Forts. fr. sid. 1)

stas rörsystem för värme och vatten och avlopp. Allt efter den ritning, som ligger förborgad i tegelstenens molekyler.

Och tegelstenen skall ha ännu fler underbara egenskaper. Den skall sköta om rengöringen och nödvändiga reparationer alldeles av sig själv. Och den skall jaga bort obehöriga inkräktare från huset. Om t. ex. en glastruta skulle spricka, så skall gardinen lägga sig över sprickan och ombildas till glas, så att rutan blir hel igen. Och tegelstenarna skola själva ombesörja, att huset hålles vid en lämplig temperatur oberoende av omgivningens temperatur.

Ty allt detta sker inom livets värld. Varje levande varelse växer ut ur en enda cell. Till en början äro alla cellerna lika. Men så småningom bliva de differentierade. De ombildas och få olika uppgifter. Bindvävscellerna bygga upp organens stomme. Epitelcellerna bilda hjärnan, huden och de endokrina körtlarna. Vandrarcellerna bilda blodets röda och vita kroppar. De vita blodkropparna bilda lymfan, som skyddar kroppen från inträngande bakterier eller smittämnen.

Hela kroppen består av ett stort samhälle levande celler, vilka ha en underbar förmåga att samverka till hela kroppens bästa.

Från början äro cellerna odifferentierade. Varje cell kan utbildas till en epitelcell, bindvävscell eller vandrarcell. Vid läkningen av ett benbrott ombildas t. ex. en muskelstrimla, som ligger intill brottstället till brosk, som senare förvandlas till benvävnad.

Cellerna bestå av protoplasma och cellkärna. Grundmaterialet består av äggviteämnen, vilka äro uppbyggda av jättemolekyler. Äggviteämnena kunna vara uppbyggda av ett par tusen atomer. De kännetecknas av en mycket regelmässig uppbyggnad, vilken enligt beräkningar utförda av professor Guye synes utesluta möjligheten av att deras tillkomst skulle bero på en ren slump. *)

Grundfenomenen i all tillväxt är cellens och kärnans delning. Vid kärnans delning utbildas ur denna vissa stav- eller hästskoformade element, kromosomerna. I dessa kromosomer finnas små osynliga punktformade kroppar, de s. k. generna. Det är dessa, som äro bärare av arvsanlagen och även av cel-

lens förmåga att anpassa sig efter olika förhållanden.

En gen består av en molekyl nukleinsyra, men dess egenskaper synes ej bero på molekylens sammanställning. Det finns molekyler av samma ämne, som ej ha genernas egenskaper. Äggvitemolekylerna äga ej den kontinuitet i tiden, eller med avseende på sina delar, som skulle kunna göra dem till säte för minne och medvetande. Denna slutsats göres i en doktorsavhandling av G. Backman (1948) om livets härkomst. Backman säger vidare: "Det själsliga, som dock samtidigt vidlåder all levande materia, åtminstone ned till amöban, detta själsliga, som vi själva genom introspektion och genom analogislut från omgivande varelsers beteende, uppfatta såsom medvetande med sina delegenskaper: förnimmelse, minne och vilja, kan helt visst aldrig härledas såsom resultat av molekyler och atomers rörelser."

*) Se Sökaren nr 1, 1965, »En vetenskaplig grundval för gudstro».

Anm. Ovanstående utgör början av ett kapitel i »Den stora frågan» av professorn i elasticitets- och hållfasthetslära, Gustaf Lundberg. Boken utkom på Gummessons Bokförlag, 1956.

Pröva själv om mina ord talar sanning, säger

BÔ YIN RÂ

Bô Yin Râ börjar nu bli mer och mer känd i Sverige. I svensk översättning har hans böcker hittills sålts i över 3000 ex.

Bland dem som skrivit om Bô Yin Râ märks den kände dirigenten Felix Weingartner, som yttrat följande: "Bô Yin Râ är icke blott en mästare bland de klart lysande i andens rike utan även en språkets mästare. I alla hans böcker handlar det om ting, som, emedan de först måste bli "fullbordade", ej på något språk i världen kan uttryckas helt uttömmande. Och ändå har det lyckats honom att så behärska sitt språk, att det förmår uttala det utsägbara. I denna bemärkelse är Bô Yin Râ även en "stenhuggare", en bildkonstnär i tjänst för sitt andliga verk, och beundrande böja vi oss inför honom."

I svensk översättning har hittills utkommit följande böcker:

	Pris exkl. oms.	bunden	häftad
Boken om den levande Guden ..	□ 18: 50	□ 14: —	
Boken om människan	□ 16: —	□ 12: —	
Boken om livet efter detta	□ 17: —	□ 13: —	
Boken om den konungsliga konsten ..	□ 18: —	□ 13: 50	
Boken om samtalen	□ 13: —	□ 9: —	
Boken om lyckan	□ 12: —	□ 8: 50	
Boken om kärleken	□ 15: 50	□ 11: 50	
Mysteriet från Golgata	□ 12: 50	□ 8: 50	
Livets ord	□ 8: 50	□ 5: —	
Bönen	□ 10: —	□ 6: —	
Mera ljus	□ 13: 50	□ 9: —	
Hemligheten	□ 16: —	□ 12: —	
Tröstens bok	□ 9: —	□ 5: —	
Vägen till Gud	□ 14: —	□ 9: —	

Vid beställning kan prislistan klippas ur, önskade böcker prickas för och listan sändas till

WIDINGS FÖRLAGS AB

Rådmansgatan 4, STOCKHOLM O
Tel.: 10 42 04 och 716 74 19
Postgiro: 57 814

Namn:

Adress:

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjusigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SOKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående pendelforskare och från radion känd psykometriker, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

UFO- vad är det? Verklighet eller synvilla

Människan vill inte gärna få sina cirk-
lar rubbade. Därför är hon benägen att
ignorera, bortförklara eller med löjets va-
pen avfärda alla sådana företeelser, som
inte tycks passa in i den bild av världen
hon vid en viss tidpunkt gjort sig. Veten-
skapsmännen är inga undantag från den
regeln.

Med sin egenhändigt konstruerade ki-
kare iakttog Galilei för första gången sol-
fläckarna. Astronomerna på hans tid an-
såg den världsbild, som Aristoteles gjort
upp såsom »vetenskapens sista ord». En-
ligt den var allt bortom månens sfär rent
och fläckfritt, och följaktligen kunde inga
solfläckar existera. Professorerna i Pisa
påstod att fläckarna satt i Galileis kikar-
glas (som de envist vägrade att se genom)
och bortförklarade därmed saken.

Aristoteles hade lärt att tyngre kroppar
faller fortare till marken än lättare. Gali-
lei släppte in i allas åsyn ner tyngder av oli-
ka vikt från det lutande tornet i Pisa och
visade att de samtidigt nådde marken.

Många missförstånd

Fysikprofessorerna bedyrade att det
endast var en »synvilla», ty Aristoteles
kunde helt enkelt inte ha fel. Det var
visst inte bara från kyrkan utan även
från den officiella vetenskapen som män
som Kopernicus, Galilei, Kepler mötte
hårt motstånd.

En berömd medicine professor vid namn
Robertson i London började på 1840-talet
experimentera med hypnotisk behandling
av mentalsjukdomar. Han fick en skrapa
från fakulteten, ty »hypnotism» passade
inte in i den dåtida medicinens föreställ-
ningsvärld. Det var charlataneri. Då Ro-
bertson stillsamt invände, att han trodde
sig med sina experiment kunna gagna
vetenskapen, fick han av medicinska fa-
kultetens dekanus det i sanning klassiska
svaret att »medicinska fakultetens anse-
ende var viktigare än vetenskapens fram-
steg».

Robertson blev, då han framhärdat
med sina numera allmänt accepterade be-
handlingsmetoder, nödsakad att avgå från
sin professur.

Kring senaste sekelskiftet var Newtons
världsbild allmänt accepterad i vetenska-
pen. Det fanns ett absolut »världsrum»
och en absolut »världstid». Med utgångs-
punkt från vissa experiment med mätning
av ljusets hastighet uppställde Einstein
sin relativitetsteori, som underminerade
själva grundvalarna för den newtonska
världsbilden.

Ingenting kan i den einsteinska världs-
bilden ske »samtidigt» på olika punkter
av världsalldet, eftersom tiden är relativ
till rummet och alltså varje punkt har
sin tid. Det sades strida mot allt »sunt
förnuft», och endast efter hårt motstånd
och de mest skruvade försök att bortför-
klara resultaten av mätningarna av ljus-
hastigheten slog Einsteins teori igenom.

Parapsykologi

Det vore lätt att ur vetenskapernas hi-
storia dra fram snart sagt hur många
exempel som helst på det motstånd, var-
med studiet av fenomenen, som inte tycks
kunna inordnas i en tids härskande »ve-
tenskapliga världsbild» möts, inte bara
från allmänheten utan även från veten-
skapens egna representanter.

I vår tid är det särskilt två grupper av
fenomen som rörer detta öde. Den ena är
de s. k. »parapsykologiska företeelserna»,
telepati, clairvoyance, prekognition osv.
Tvivel är visserligen en sund princip i
vetenskapen och en forskare får för ingen
del vara lättrogen. Men tvivlet får inte
urarta till en negativ dogmatism, enligt
vilken det som inte stämmer med vår
världsbild är omöjligt, även om det skulle
vara aldrig så väl bekräftat.

Inte minst i vårt land är tyvärr denna
hållning till de parapsykologiska fenome-
nen ganska vanlig — med påföljden att
de råkar i händerna på charlataner i stäl-

NICAPs ledare major Donald E. Keyhoe, är en av de
mest betydande ledarna och skribenterna inom UFO-
forskningen.

Av Alf Ahlberg

let för på allvarliga och vetenskapligt
skolade forskare. Den som tar dessa före-
teelser på allvar och anser att de i varje
fall förtjänar ett ingående studium utsät-
ter sig lätt för misstanken att vara »spi-
ritist» eller på annat sätt vidskeplig. El-
ler han ådrar sig löje. Det hjälper knap-
past hur mycket han bedyrar, att han
inte påstår något annat än att det är frå-
ga om vissa väl konstaterade företeelser,
som hittills är oförklarade och som möj-
ligen är ägnade att rubba tilltron till vår
nuvarande världsbild eller som i varje
fall förtjänar ett ingående vetenskapligt
studium.

Det är som om man på vissa håll i tyst-
het kommit överens om att dessa före-
teelser icke får existera. De är kort
sagt »tabuerade». Detta förefaller mig va-
ra en hållning som i hög grad påminner
om den som Galileis motståndare intog
till solfläckarna. Borde inte den verkligt
vetenskapliga hållningen visserligen vara
skeptisk men på samma gång öppen och
sökande?

Flygande tefat

Samma hållning som den till de para-
psykologiska fenomenen, endast om möj-
ligt ännu mer markerad är den som bru-
kar intas till den andra gruppen företeel-
ser, som brukar kallas UFO:s, en förkort-
ning av engelskans »Unidentified Flying
Objects», icke identifierade flygande fö-

remål, alltså vad som ofta kallas »flygan-
de tefat».

Ovanstående reflektioner föranledes
närmast av en bok, som råkat falla i
mina händer: Jacques Vallee: »Anatomy
of a Phenomenon» (London 1966). Den
franskfödde författaren är matematiker
och astronom, verksam som forsknings-
assistent vid Mac Donald-observatoriet.
Han torde alltså få anses ha kvalifikatio-
ner att kritiskt bedöma dessa företeelser,
och hans egen hållning till dem är just
den öppna och sökande, varom jag nyss
talade.

»Boken», skriver han i ett förord, »är
inte skriven för att övertyga någon; för-
fattaren är själv långt ifrån att ha lyc-
kats komma fram till någon slutgiltig
uppfattning om de förbryllande fenomen
han studerar. De talrika iakttagelser som
citeras i boken har inte anförts för att
bevisa utan för att belysa».

Han gör alltså inte anspråk på att fram-
lägga någon fullt acceptabel förklaring på
företeelserna, diskuterar olika hypoteser
som framlagts men finner dem alla mer
eller mindre otillfredsställande. Däremot
är det tydligt att han anser dem som en
realitet, som inte kan bortförklaras eller
ignoreras, hur många försök i den vägen
som än blivit gjorda. Och den läsare som
verkligen gör sig mödan att omsorgsfullt
ta del av de många anförda uppgifterna
om dessa hittills oförklarade celesta fe-
nomen kan svärigen undgå att ge för-
fattaren rätt.

...Inget nytt

Naturligtvis är mycket, ja det allra
mesta som skrivits om dem fantastiskt,
kanske tillkommet i rent sensationssyfte
eller produkter av överhettade hjärnor
eller helt enkelt förväxlingar med andra
kända företeelser såsom kulblixtar eller
meteorer. Det förhåller sig på motsva-
rande sätt med de ting parapsykologin
sysslar med.

Men sedan allt sådant med den mest
vaksamma kritik sovrats ut — och det är
just vad denna boks författare såvitt jag
vågar döma omsorgsfullt gjort — kvarstår
i båda fallen en kärna av fakta, som det
skulle falla sig svårt ens för den mest en-
vetne skeptiker att betvivla. Hur de skall
förklaras är en helt annan fråga.

Iakttagelser av »flygande tefat» är inte
bara från idag eller från igår. Även om
vi bortser från de många mer eller mind-
re legendariska uppgifter, som föreligger
från alla högkulturer och från äldsta ti-
der, finnes det åtskilliga välbestyrkta och
vetenskapligt kontrollerade fall från förra
århundradet. Men deras antal har under
detta sekel ständigt ökats, vare sig det
nu beror på förbättrade metoder eller på
rent objektiva faktorer.

Ängestflykt

En av de relativt få vetenskapsmän, som

Överst: En av de kända amerikaner som säger sig ha haft kontakt med rymd-
folk, George Van Tassel, tillsammans med sin hustru. — De två andra bilderna
uppges vara tagna vid ett tillfälle när UFO visade sig över New York. I mitten:
FN-byggnaden.

tog UFO-fenomenens stigande frekvens på fullt allvar, var den berömda psykologen C. G. Jung. En av de sista arbeten han själv utgav ägnades åt detta problem. Jung var själv klart medveten om att han genom att ta upp ett så suspekt ämne till allvarlig behandling satte sitt vetenskapliga anseende på spel. Det visade sig också riktigt. I den mån boken uppmärksammades skedde det mest med ett överlagset och nedlåtande förakt.

Jung såg frågan helt och hållet ur psykologisk synpunkt. Hans problem var inte huruvida de flygande tefaten hade någon fysisk existens eller ej utan hur det kom sig att människor just i vår tid så mycket sysslade med dem och »såg» dem. Enligt honom var de i teknikens tidsålder »arketypiska» uttryck för människans ångest och på samma gång desperata hopp om räddning genom ingripande från makter bortom vår jord — alltså ett slags teknisk variant på den urgamla världsfrälsardrömmen.

Även andra psykologer har sökt förklara fenomenet såsom en följd av panik, masshallucinationer eller symtom till den moderna människans bristande själsliga jämvikt i atomåldern. Vallee tar upp dessa förklaringar men anser dem av många skäl visserligen tänkvärda men inte hållbara. De förklarar möjligen något men inte allt.

Superintelligens

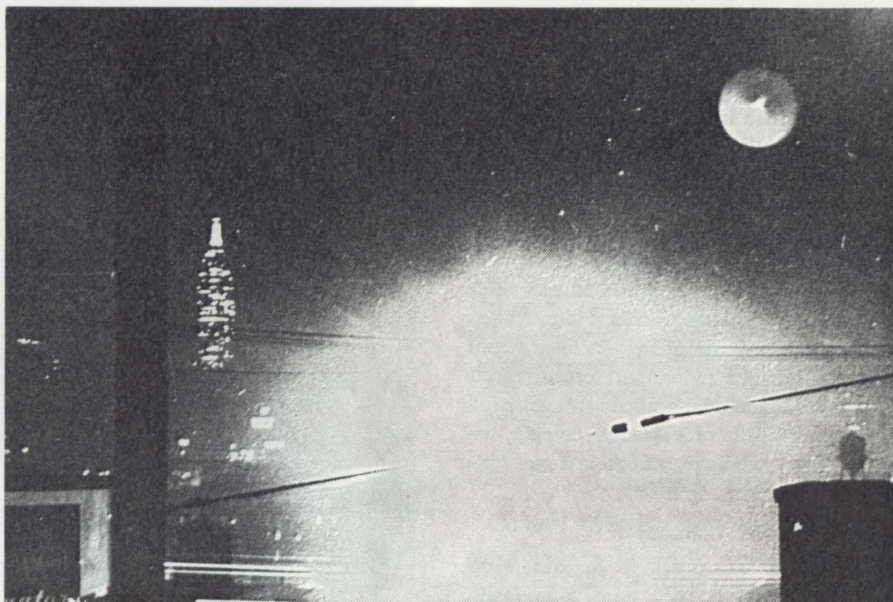
Måste man vara vrickad eller en fantast, om man ifrågasätter möjligheten av att det verkligen kan röra sig om besökare eller fjärrstyrda signaler från varelser på andra himlakroppar? Jag påstår ingenting, jag frågar bara. Mycket som ännu i min barndom även av vetenskapsmän och tekniker ansågs ligga utanför möjlighetens gränser och endast tillhöra science fiction, har vi i vår tid sett förverkligas eller rent av överträffa de vildaste fantasier. Om varelser tillhörande vårt solsystem kan det svårligen vara fråga, ty även om det finns organiskt liv på Mars eller Venus är betingelserna där knappast ägnade för högre livsformer. Men det finns ju oändligt många solar, förmodligen med oändligt många planeter, och sannolikheten tycks väl tala för att vår lilla jord inte är ensam om att vara befolkad av varelser med hög intelligens.

Visserligen ligger den sol som är oss närmast på några ljusårs avstånd, och att nå över denna oerhörda sträcka skulle vara en prestation, mot vilken våra planerade månfärder vore en barnlek. Men vem vågar sätta gränser för den celesta intelligensens möjligheter? En klok och vidsynt man, matematiker, fysiker, astronom, med vilken jag för en tid

sedan resonerade om dessa ting, sade ungefär följande: »Finns det varelser med så hög intelligens på andra himlakroppar, så är det underliga inte att de sökt komma i kontakt med oss utan att det skett först i vår tid och inte långt förut».

Hur som helst — UFO-fenomenen må kunna förklaras på ena eller andra sättet, de förtjänar ett allvarligt studium. Försiktighet i påståenden och accepterande av fakta, även »obekväma» sådana, och en hälsosam skepsis som även sträcker sig till gängse meningar och världsbilder är den livsluft, vari forskningen går framåt.

Alf Ahlberg

Flygande tefat över New York 1952. Fotograf: August Roberts.

Foto av flygande tefat, taget av George Stock i Passaic, New Jersey, USA, år 1952.

Anm. Artikeln har tidigare varit införd i Dala-Demokraten. Den har sänts till oss av Lars Andersson, Domnarvet, och publiceras i Sökaren med dr. Ahlbergs vänliga tillåtelse.

Illustrationerna är hämtade ur vår egen lilla bildsamling. Vi kan inte gå i god för UFO-fotonas autenticitet.

Det har meddelats oss att annonsören Perrin Company i Schweiz, som säljer UFO-detektorer, har avflyttat från den i annonsen i nr 2 uppgivna adressen utan att ha lämnat ny adress.

I Saucer News har vi läst att en man vid namn Martin Gersten har konstruerat en UFO-detektor av ny typ. Han är Director of Engineering vid RD&E, Inc., 289 West 4th St., New York City.

BERNDT HOLLSTEN:

Den sönderslagna klockan

År 1912 bodde jag på landet. Jag hade på våren fått min första klocka av far. Rädd att den skulle skadas, hade jag den bara till helgdagsbruk. Tre nätter å rad drömde jag att jag tappade klockan och att den gick sönder.

På eftermiddagen efter den natt, då jag drömt samma sak för tredje gången, hade jag gått till mejeriet för att hämta mjölk. Jag fick vänta ovanligt länge där. När jag drog upp klockan ur fickan lossnade kedjans bygel av någon oförklarlig anledning och klockan ramlade i golvet och gick sönder. Precis som drömmen förutsagt.

Jag har hört förståsigpåare komma med den förklaringen, att drömmarna gjort mig nervös och att jag tappade klockan i rena självsuggestionen. Det resonemanget håller inte. Bygeln till kedjan gick ju sönder, och det hela berodde alltså inte på någon fumlighet från min sida.

Förebud om ett arbete

När jag 1925 hade plats på en landsortstidning i Värmland, drömde jag att jag befann mig i Stockholm och tillsammans med en där verksam kollega sysslade med en tidning. Det var dock inte den tidning denne var redaktör för utan ett »blad» med mycket bilder uti. På förmiddagen dagen därpå ringer den vän jag drömde om upp mig och bad mig ringa redaktören för en illustrerad veckotidning, som ville ha mig anställd där. Jag följde min väns och drömmens råd — och det gjorde mig till mångårig medarbetare i tidskriften i fråga.

Här är det ju möjligt att direkt tankeöverföring kan ha ägt rum. Kontakten med mig hade ju varit på tal mellan personerna ifråga — och den nådde mig alltså direkt.

Bollnäsolyckan förutsades i drömmen.

Natten då den stora järnvägs-katastrofen i Bollnäs ägde rum, tyckte jag i drömmen att jag befann mig vid ett järnvägsspår i en stor skog. Jag hörde en fruktansvärd skräll, åtföljd av skrik och rop. Jag såg folk bäras bort på bårar och många skadade syntes vackla omkring. När jag kom ut på ga-

tan på morgonen möttes jag av löpsedlarna, som förkunnade den hemska olyckan.

Många flygkatastrofer har jag sett i drömmen. Nästan regelbundet har drömmarna följts av verkliga händelser. Bland annat upplevde jag i förväg den där olyckan ute i Bromma för något år sedan, då en flygare vid en uppvisning störtade och körde rakt in i en verkstadsbyggnad.

Jag drömde att jag hade min pojke med mig ute på Bromma, då en maskin med fruktansvärd hastighet dök över våra huvuden och brann upp några hundratals meter från den plats vi stod. Händelsen upprepades exakt — min pojke och jag blev åsyna vittnen till olyckan.

För något halvår sedan drömde jag om ett passagerarplan någonstans i utlandet, som gjorde en konstig saltomortal i luften och störtade till marken och brann upp. Det var en norsk maskin, som det stod om i tidningarna några dagar därefter. Planet hade gjort någon sorts oförklarlig »baklängesvolt» före olyckan.

Tusenlappen

För något år sedan drömde jag om en kollega, att han kom inrusande genom dörren till mitt rum på redaktionen och frågade om jag kunde växla en tusenlapp, som han höll i handen. Jag talade om drömmen för min fru på morgonen, då jag fann den oerhört saklig och klar i konturerna. Döm om min häpnad, när mannen jag drömde om strax före lunch uppenbarade sig i dörren till mitt rum, glatt viftande med en skär tusenlapp. Glädjestrålade talade han om, att han fått den i donation till en förening han tillhör. Här kan man alltså notera en liten skillnad i drömmen och verkligheten. Han frågade alltså inte om jag kunde växla sedeln. Men den detaljen förringar på intet sätt värdet av en av de mest slående sanndrömmar man kan tänka sig.

Flickan som rökte pipa

Natten före julafton för några år sedan »träffade» jag i drömmen en ung studentska, som jag då hade till arbetskamrat. Vi befann oss på något möte av ett eller annat slag med föredrag o. dyl. Flera bekanta

personligheter var närvarande. Därför blev jag något konfunderad, när flickan vid min sida plötsligt tände en pipa och satte den i munnen. Det hela upplöstes som drömmar brukar.

På morgonen följande dag kom jag ihåg min dröm och ville skämta med min kamrat.

— Hör på, sade jag, är du ute och röker pipa om nätterna?

Hon liksom stelnade till och såg oerhört förvånad ut.

— Vad menar du egentligen — hur kan du veta...?

Nu blev jag på allvar intresserad. Jag nämnde ingenting om min dröm utan bad henne i stället förklara om hon upplevt något särskilt, eftersom hon blev så perplex.

— Du förstår, sade hon. I går kväll höll vi på med julstädning hemma. Jag rörde om lite i min brors byrålåda. Där hittade jag en hel del gamla pipor. Jag satte en sån i munnen för att visa hur fånigt det skulle se ut, om flickor rökte pipa.

Jag berättade då min dröm, som gjorde oss båda två lika förvånade.

Badanläggningen på Haga

En lördagskväll hade vi främmande av en god vän, som var kvar hos oss över natten. Vi satt uppe till sent och pratade, bland annat om sanndrömmar o. dyl. — jag hade då nyligen drömt om tusenlappen.

— Det ska bli intressant att höra, yttrade min vän, om du drömer något i natt också.

På morgonen när vi vaknade, var hans första fråga, om jag drömt något intressant.

— Nej, ingenting särskilt, svarade jag. Jag drömde någonting meningslöst om prinsessan Sibylla och småprinsessorna. Jag tyckte vi stod i Hagaparken framför en anläggning, som inte var färdig. Det såg ut som början till en jättestor plaskdamm med cementformarna ännu inte borttagna.

Vid spårvagnshållplatsen lyste löpsedlarna lång väg. Det var en av helgdagstidningarna, som sin vana trogen var ute och härjade med rubriksensationer. »Prinsessan Sibylla väntar tillökning i familjen», lästes med centimeterhöga bokstäver.

(Det var lillprinsens ankomst som kungjordens.)

— Där ser du, sade min vän. Där har du drömmen.

Jag försökte bagatellisera det hela. Rubriken hade inte mer än namnet Sibylla gemensamt med det jag drömt.

Tre dagar senare kom emellertid drömmens verklighet fram på ett förbluffande sätt. En av dagstidningarna hade en stor tvåspaltig artikel om en ny konstgjord sjö, som planerades i Hagaparken. Exakt min dröm, alltså!

Anm. Berndt Hollsten är f. d. chefredaktör för Veckotidningen Säningsmannen. De sex fallen av sanndrömmar är med hans tillåtelse hämtade från Olle Jönssons bok »Bakom ridån till det okända», vilken redigerats av Hollsten.

Existensen av sanndrömmar — och andra former av framtidsyn — kan inte bekräftas. Se även J. W. Dunne, »Mina experiment med tiden». Men var betyder dessa fenomen? Att framtida händelser redan är bestämda?

I många fall av framtidsvision finns det någon skillnad mellan »synen» och händelserna, så som dessa kom att utspela sig. Det kan röra sig om detaljer men även om »liv och död». Detta talar för att vi i in i det sista har möjlighet att förändra ett skeende, som redan skat sin skugga framför sig. Vi tror att vad som händer i sådana här fall, är att framtidens innehåll »glimtar in» i nuet i form av »sannolikhetsbilder».

GUD ÄR ALLT-GENOM-TRÄNGANDE

Det vore ingen överdrift att säga att för tusentals, ja tiotusentals år sedan hade några stora själar upptäckt sanningen att Gud är allt-genomträngande och att i varje mänsklig varelses innersta väsen Guds ande är närvarande.

Vi vet hur en tamil-sång, som sjöngs av ett kvinnligt helgon (Karaikal Ammaiyar — 400 talet f. Kr.) brister ut i glädje på grund av denna insikt.

Det finns de som säger, att Herren Gud är i det himmelska riket, låt dem säga så!

Det finns åter de som säger, att Han är hos de himmelska skarornas konung, låt dem för all del säga så! Men "Gud är inom mig", säger jag.

Det är en enkel men djup sång.

T. K. Chidambaranatha Mudaliar

*

Lao-tse sade: "Jag föredrar att ge medkänsla i gengäld för onda gärningar, visa välvilja även mot dem som har ont i sinnet."

EN BLIND KVINNAS TRO

För flera år sedan kom jag av en händelse genom en by. Jag steg in i en förfallen hydda. En gammal kvinna satt på golvet. Hon var invalid; och hon var blind. Hon levde mitt i en eländig fattigdom.

Då jag såg på vilket bedrövligt sätt hon levde och med ingen i sin närhet, sa jag till henne: "Moder, ni måste känna er mycket ensam."

"Inte alls!" svarade hon med en röst som ännu ringer i mina öron. "Grannarna älskar mig och gör allt som är nödvändigt för mig."

"Men om natten, Moder, hur går det att bo alldeles ensam med stormen som tjuoter och vattnet som läcker in genom det trasiga taket?" frågade jag undrande.

Hon sa: "Jag känner mig inte ensam. Min själ är lycklig, i regn likaväl som i solsken. Mina goda grannar ger mig allt vad jag behöver; och mina behov är så få."

Det var något i hennes ord som fick mig att känna att denna fattiga, blinda kvinna hade upptäckt någon dold väg till lycka. Jag satte mig vid hennes fötter, så oavvänt på hennes rena, lysande ansikte. Jag ställde fråga efter fråga till henne i hopp om att hon skulle dela

EN DIAMANTRING

Han var en sann gudsmän. En tjuv bryter sig in i hans hus. Tjuven är en fattig man; han och hans familj har inte fått en matbit i sig på flera dagar. När gudsmannen får reda på detta, säger han till tjuven: "Försumma inte tillfället. I den där lådan ligger en kostbar ring som tillhör min hustru. Ta den och spring innan hon kommer! Och må Guds frid vara med dej."

Tjuven kan inte tro sina öron. Han gnuggar sig i ögonen, närmar sig lådan, tar ringen och försvinner på ögonblicket. Snart kommer hustrun tillbaka och då hon upptäcker förlusten, ropar hon att man skall ta fast tjuven. Till sin man säger hon: "Någon har stulit min diamantring som kostat över fem tusen rupier."

"Jag visste inte att den var värd så mycket!" utropar gudsmannen och springer omedelbart efter tjuven.

Gudsmannen hinner upp tjuven och säger till honom: "Jag har kommit för att tala om för dej att ringen som du tagit är värd över fem tusen rupier. Se till att du inte gör dej av med den för ett mindre

sin hemlighet med mig. Till sist sa hon: "Jag känner mig inte ensam, ty den Älskade är alltid hos mig. I nattens mörker, när de andra sover, kallar jag på honom och Han kommer till mig — med ljudlösa steg kommer Han, Han kommer, Han kommer alltid! Jag talar till Honom; Han talar till mig. Och när jag har Honom, saknar jag ingenting, ingenting! Han är Allt. Han är Allt-i-allting; och Han är Det-Enda-i-allting!"

Jag lyssnade och böjde mig ned för att i vördnad plocka stoft från hennes fötter. Mina ögon var tårade, min röst kvävd av rörelse. Jag visste att det fanns en för vilken Gud var den Enda Levande Verkligheten. Den fattiga, gamla blinda kvinnan var en som i sanning älskade Gud. Hon levde och rörde sig i den sköna närvaron av Gud — hennes Älskade. "Han lämnar mig aldrig", sa hon. "Han överger mig aldrig. Och jag litar på honom som ett barn på sin moder!" Så var hon fri från livets fruktan, begär och vrede, befriad från all jagiskhet; hon hade funnit sitt Hem i den Älskade.

J. P. Vaswani.

(Från *Pictures and Parables*, MIRA, 16, Sadhu Vaswani Path, Poona-I, Indien.)

belopp."

Tjuvens ögon fylls av tårar. Han står inför en ny erfarenhet. Han hade aldrig tidigare i hela sitt liv sett en liknande kärlek. Och på ett ögonblick förändras hans liv; han blir en ny människa.

Gudsmannen var en sann Herrens **bhakta**. Han var rik i sitt välstånd — det enda välstånd som räknas — kärlekens välstånd. Han älskade Gud med sin varelses hela intensitet. Och i det dagliga livets handlingar visade han att kärlek till Gud innebär att göra Guds vilja. Och om det är någonting som Gud önskar av oss, är det att vi älskar vår nästa så som Han själv älskar alla. Att älska sin nästa är att leva för henne, och, om det behövs, dö för henne. Ett sådant liv, som det levs dag för dag, blir en ändlös kärlekshistoria — märkligare än fantasins skapelser och rikare än en romans!

J. P. Vaswani

"Ord på vägen" av Dr Börje Brilioth bör läsas av alla som vill utveckla sitt samvete till ett kosmiskt medvetande. (Annonsen införd av Karl Heimer Grönte.)

MÄNNISKAN OCH IDEALEN

Vi har det bättre nu. I det moderna välfärds-Sverige är fritiden längre, och vi får mer för vår arbetslön. Vi har läkare som reparerar sjuka kroppar och ger smärtstillande medel. Ambulans kommer i ilfart och hämtar oss, om något hänt som hotar vår hälsa och vårt liv. Vi har det renare och snyggare, och vi lever längre och i större trygghet. Ett stort antal uppfinningar gör vårt liv lättare. Vi har goda möjligheter att skaffa oss utbildning till ett yrke som passar oss. Sett med medeltidsmänniskans ögon (för att nu göra just den jämförelsen) lever vi i en sagovärld.

Tindrar då alla ögon ljusst? Är alla steg lätta?

Nej — vi lever ändå inte i ett önskesamhälle. Vi är på väg. Men redan nu kunde mycket göras, som inte har blivit gjort.

Bland det värsta som finns, är väl sjukdomarna. Samhällets sätt att angripa det problemet är att utbilda flera forskare, läkare och sjuksköterskor, bygga flera lasarett, ta nya mediciner och nya tekniska hjälpmedel i bruk. Inga studenter lär heller genomsnittligt vara mera studiebegåvade än dem som läser medicin. Ändå är det så mycket som är oriktigt i de åtgärder som vidtas mot sjukdomarna. Ja, samhällets syn är här i grunden felaktig. Som det nu är, tillåts import, tillverkning och försäljning av konsumtionsvaror som är uppenbart skadliga för den mänskliga organismen. Detta är ett faktum som är lika förvånande som det är sorgligt och förnedrande. Det sägs att vi människor har — och vill behålla — våra laster, men nog vore det ett rimligt krav att samhället är mån om medborgarnas hälsa och lycka så att det som är skadligt, blir i lag förbjudet.

Till och med den efterblivna vetenskapen — efterbliven såtillvida som den ofta i sina förvärvade insikter ligger i tiden långt efter sunda förnuftet — har konstaterat att tobaken är skadlig. Det synes då ofrånkomligt, ifall människan kan tänka längre framför sig än näsan räcker, att det som befunnits skadligt, förbjuds. Vad är all den studiebegåvning värd, som de är i besittning av som sköter människornas hälsa, om de inte kan dra enkla slutsatser?

Ett annat ont är alkoholen. Konsumtionen av denna vara, som samhället tillhandahåller, leder till organiska skador, t. ex. dödande leversjukdom, till personliga tragedier i form av förstörd ekonomi, arbetsförmåga, psykiska påfrestningar för alkoholkonsumenten och hans omgivning, upplösta äktenskap, självförakt, trafikolyckor — och hur ofta görs inte affärer upp av alkoholpåverkade och därmed sinnesförvirrade personer...

Så snasket. Som barn lärs vi att nyttja karameller, choklad, kola, pastiller, bakelser, tårter. Resultat: tänderna fräts sönder, och den onaturligt höga sockerhalten i dessa produkter förstör hos en del människor bukspottkörteln och ger upphov till sockersjuka.

Om man talar om för Medelsvensson att tandförfallet minskar eller upphör sedan man slutat snaska, vill han inte tro på det utan går sin väg eller också anser han (kunde man tro) att det inte har någon betydelse att han har tandröta.

Samhället har på ett sorgligt sätt försummat hälsovården. Bakgrund och orsak till detta är felsynen att föda och livsföring inte har någon inverkan på hälsan. Vid sitt kostval följer Svensson principen att äta vad han tycker smakar bra. Han har inget begrepp, synes det, om att födans uppgift är att ge kroppen byggnadsmaterial och energi. Svenssons mål vid ätandet är att tillfredsställa sin gom.

Men kroppens hälsa är direkt beroende av hur den behandlas; mest betyder födan.

Nu är människan liksom allt annat levande inpassad i ett natursammanhang och skapad för att leva av de produkter som naturen tillhandahåller. Organismen klarar inte att ta hand om en mängd onaturliga ämnen som färdigställts genom manipulationer med de ursprungliga produkterna. Den är gjord med tanke på sådana födoämnen som finns i naturen: frukter, bär, rotfrukter, frön, nötter m. m.

Det största kulturella framsteget nu (!) vore att människan upptäckte hälsokosten, naturkosten, och började välja sin mat efter tanken att den skall vara nyttig för organismen. (Och just den hälsosamma födan är den allra godaste

för en oförfärdad smak.)

Det kan framläggas många andra anklagelser mot samhället för bristande hälsovård. De som följer med i hälsopressen, t. ex. Tidskrift för Hälsa, Box 1, Lidingö 1, känner väl till detta.

Men det är inte bara kroppen som far illa i ett med föga vishet styrt land.

Det är också så att människor mycket ofta psykiskt behandlar varandra illa. Vi läste förra året i nyhetspressen att en rekryt rymt från det militära på grund av "kamraters" förföljelser. Detta är inte första, och inte sista, gången en till militärutbildning kommenderad man trakasseras och pinas under sin tjänst för samhället. Var ligger skulden till att sådant kan förekomma i "välstånds-Sverige" och vad kan göras för att förhindra tragedier på grund av att primitiva individer plågar medmänniskor?

Skulden ligger hos den brist på bärande ideal som utmärker vårt samhälle.

För några månader sedan läste vi om tillståndet i skolorna i Stockholm. Lärarna kan inte hålla ordning. Det händer att elever möter lärare med svordomar. Narkomatin utbreder sig. Svagare kamrater plågas. Lärare trakasseras. Egoismen, hänsynslösheten och hållningslösheten ökar mer och mer bland barnen.

Hur kan det vara på det sättet?

Svaret är: för att det inte förekommer någon karaktärsfostran i samhällets regi. Det sker i skolorna ingen samling kring vissa självklart riktiga, positiva värden, såsom vänlighet, hjälpsamhet, tolerans, aktning för andra.

De nuvarande tendenserna till nedbusning, brottslighet, omoral kan, enligt denna tidnings uppfattning, effektivt motverkas endast genom att skolorna inför ett ämne etik (morallära) där ovan nämnda värden **energiskt framhävs**, samtidigt som radio-TV i trevliga underhållningsprogram för fram dessa ideal.

Det är egentligen så litet som behövs för att göra samhället mycket angenämare att leva i — men det tycks vara så att ideal som godhet och nästakärlek inte finner något gensvar hos de styrande.

Samhället har förbisett det som borde vara det väsentliga med all undervisning: att skapa harmoniska, lyckliga, friska människor som tillika är goda medmänniskor.

RELIGIONEN

Kristendomens ställning i samhället är inte vad den varit. Dess anseende är på tillbakagång; "man" väntar sig inte nu, som förr, att en "bildad människa" skall vara en kristen; tvärtom väntar man sig av en sådan att hon skall vara irreligiös. Avkristningen är en verklighet. Ännu förekommer undervisning om kristendom på skolschemat, men den tid kan inte vara långt avlägsen, då det framstår som orimligt att ge kristendomen en privilegierad ställning med undervisning däri i skolor och statskyrkor.

Ja, vore det inte riktigt att skolan gav insikter i ett ämne livsåskådningskunskap i stället för i kristendom, att olika religioner belystes, att deras utsagor ifrågasattes och deras sanningsvärde diskuterades — att man vidare behandlade även ateism, agnosticism, marxism, existentialism m. m.?

Nu skall det emellertid i skolorna förekomma en "objektiv kristendomsundervisning". Man kan förstå en del kristnas åsikt att detta inte skall betyda kritisk granskning utan endast innebära en objektiv redogörelse för vad kristendomen lär utan att man går in på dess grundvalar och berättigande, ty för en förnuftskritik framstår en rad kristna påståenden som ogrundade eller orimliga.

Säkert är de flesta nuvarande former av kristendom dömda att försvinna eller förändras. Man skall inte tro att intresset för Kristusgestalten och tron på Gud kommer att upphöra, men det kan bli naturligt med en annan attityd till bibeln och berättelserna om Jesus. Vi skall komma ihåg att t. ex. försoningsläran inte har sin grund i Jesu egna ord utan är en teologisk tolkning, som gjordes under en tid då det vetenskapligt-kritiska tänkandet ännu inte slagit igenom. Inte heller har idén att bibeln är Guds ord och innehåller den enda och fullständiga sanningen sin grund vare sig i Jesu lära eller i vetenskap och förnuft. Den är en teologisk konstruktion. Läran om treenigheten, d. v. s. att gudomen kan fattas under tre aspekter, Fadern, Sonen och Den Heliga Anden, är likaså en prästerlig uppfinning som saknar rimlig

grundval. Jungfrufödseln är en otillfredsställande grundad dogm.

Vad blir egentligen kvar av den gammaldags kristendomen? Är alltsammans en hop av teologiska lögnar? Eller finns där någon kärna av sanning?

Måste det inte i alla händelser framstå som orimligt att grunda hela sin livssyn på händelser som skall ha skett för 2000 år sedan och om vilka vi inte vet någonting? En del mot kristendomen kritiska författare har ifrågasatt om inte Jesus är en mytisk gestalt. Men även om det kanske är sannolikt att det åtminstone finns en historisk förebild till bibelns Jesus, så ligger händelserna så långt tillbaka i tiden och de skriftliga vittnesbörden om honom är så osäkra, att vi inte kan veta — verkligen veta — någonting om honom, varken vad han gjorde eller vad han lärde.

Kristendomens sanning är avhängig av ifall det är riktigt att Jesus uppstod från de döda. Men om detta vet vi inget. Det är fullt tänkbart att Jesus aldrig dog på korset utan lades in i graven innan livet ännu flytt. Det är likaså tänkbart att hans kropp rövades bort från graven av anhängare. Kanske kan det också vara så att någon annan dog i hans ställe. — Eftersom allt detta är tänkbart, finner vi ingen fast grund för en kristen tro.

Måste inte alla uppenbarelseligioners tid vara förbi? Måste inte nutidsmänniskans livsåskådning grundas på vad vi nu kan iaktta av skeende i natur och historia, vad vi nu kan veta eller bedöma rörande människans och världens alltids natur?

Vore det inte rimligare att utgå från ett jämförande studium av alla religioner, av mystiska upplevelser, parapsykologiska företeelser, naturvetenskapen m. m. än från händelser som meddelas oss från antiken som värld i osäkra avskrifter?

Hinduismen är ingen uppenbarelseligion. Den är en religiös filosofi. För många hinduer framstår Jesus som en stor andlig lärare, och de läser gärna om honom och citerar honom ofta. (Även för muhammedanerna är Jesus en stor profet, ehuru mindre än Muhammed.) Hinduernas inställning till

Jesus är rimligare än de kristnas, ty de har inga föreställningar om hans gudomlighet och ofelbarhet, men de ser honom som en stor etisk och religiös lärare.

För hinduerna är universum en ande, som de kallar Brahman eller Gud, och i denna ande existerar vi alla, och vi är alla i grunden identiska med Gud och med allting annat.

Men kristendomen har gett hinduerna värdefulla impulser. Idealet för hindun var länge att följa ahimsa-budet och undvika att skada någon varelse, men under inflytande från kristendomen har det aktivt hjälpande arbetet fått större utbredning. Kristendomen har lärt hinduismen en del. Men kristendomen kan också ta lärdom av hinduismen.

*

Vad som behövs i dag, är analys av den religiösa trosproblematiken. I den mån kristendomen ogillar en förutsättningslös och omfattande granskning av trons grundvalar och berättigande, har den dömt sig själv. Om den har vilja att reda ut de intellektuella trosproblemen och skifta uppfattning, där detta är ofrånkomligt, kan kristendomen komma att växa ut ur sina gamla kläder från antiken, rekonstruera sig själv och bli till en modern, välgrundad religiös filosofi. Tyvärr finns det inga tecken som tyder på att ett tillräckligt stort antal kristna har en sådan inneboende forsknings- och sanningslidelse att kristendomen kommer att omskapa sig själv.

Att den kristna tron trots sina många illa grundade teser ändå lever kvar som en stor folkrörelse, kan bero på att ett stort antal av de troende inte alls är specifikt kristna, inte alls är övertygade om dogmernas giltighet, utan snarast har en allmänreligiös inställning, en tro på en god Gud, goda gärningars betydelse samt själens odödlighet.

Dessa människor, de så religiösa, finns inom alla religioner, och det är därför som alla religioner pekar mot en och samma verklighet. Muhammedanismen och kristendomen har olika "uppenbare", men livskänslan, uppfattningen av Gud och Guds "anda" är hos de

bästa företrädarna för dessa religioner densamma. Religionernas kärna är densamma; det är utanverken som skiljer dem åt. Till dessa hör den särställning som man vill tillerkänna Muhammed, Kristus och (för judarna) Mose. Dit hör försoningsläran, läran om frälsning genom tro, tron på koranen och bibeln som Guds fullkomliga ord.

Vad helvetestron beträffar, får den väl ses som ett utslag av primitivt hämndtänkande, och inget annat. I den mån som Jesus hade föreställningar om helvetet, vilket han enligt bibeln hade, så misstog han sig.

Kväkardomen, som inte har några dogmer utan litar till "det inre ljuset", är inte specifikt kristen; det finns kväkare som inte är kristna. Teosofin är inte specifikt kristen; teosoferna sysslar med jämförande religionsstudier och de av dem som är födda i kristet samhälle, har mottagit impulser från i synnerhet hinduismen. Spiritualismen är inte heller specifikt kristen.

Gudstron i sig själv är inte specifikt kristen.

Tron på fortlevnad är inte specifikt kristen.

Tron på goda gärningars betydelse är inte specifikt kristen.

Religionerna har en gemensam kärna. I den mån man inom kristenheten kan erkänna detta samt avstå från sina anspråk beträffande Jesu gudomlighet och bibelns ofelbarhet, kan en rörelse från kristet håll komma till stånd mot en naturlig sammansmältning av alla religioner till en enda — säkerligen aldrig genom beslut på kyrkomöten eller genom allmän uppslutning bland prästerskapet, men genom att det sker en utbrytning från den nuvarande kristendomen av personer som inte längre vill skriva under på ogrundade dogmer men finner det gemensamma hos världsreligionerna.

De kristna måste komma förbi fixeringen vid Jesus. Det är ett hämmande misstag att tro att efter Jesus behöver ingenting nytt tänkas och inga korrigeringar ske. (Jämför den inställning till Mose och de andra profeterna som de judar hade som fördömde Jesus under hans liv.) Allting i Jesu lära enligt bibeln är inte tilltalande; mycket saknas även, som kunde ha behövt sägas. I Bergspredikan talar t. ex. Jesus flera gånger om goda gärningar och deras lön i himmelriket

— inte om godhet för deras skull som blir föremål för den. Om godhet mot djur talas aldrig. (Där är hinduismen överlägsen, i det den anser allt liv heligt.) Jesus framstår ibland i bibeln som en straffpredikant, som hotar med helvetet. Gud synes också i Jesu lära ofta som en hård och oförsonlig potentat som sannerligen inte är beredd att förlåta alla deras synder. De som har behagat honom, tar han nådigt upp i sitt rike, men de som inte haft vett nog att göra tillräckligt många goda gärningar, de stängs ute "där det är gråt och tångnisslan".

Jesus kan synas starkt övervärderad. Det har sagts att de kristna inte kan leva sig upp till Jesu anda utan tunnlat ut kristendomen till oigenkännlighet. Men det kan också sägas med stor rätt att många kristna delvis har bättre tankar än sin mästare. Jesus har blivit föremål för kanske större kärlek än någon annan gestalt som historien förtäljer om. De på honom troende har tillagt honom alla de goda egenskaper de kunnat tänka ut. Han har betraktats som fullkomlig; det han gjorde var alltid rätt. Men om bibelns Jesus verkligen synes ge prov på alla de goda egenskaperna, det är en helt annan sak.

Jesus är en stor gestalt. Men det finns inte tillräcklig grund för en sådan fastslåsning vid honom, som förekommer hos kristna, och som hindrar en fri religiös utveckling.

Religionens gamla hus måste byggas om. Det måste bli en modern inredning med modernt ljus. Det är orimligt att av allting som antiken frambragte, vi skall ha förbättrat allt utom religionen.

Kärnan i Sri Chaitanyas lära var: det högsta målet för mänsklig strävan är kärlek.

Yajurveda har denna bön: Må alla varelser se på mig med en väns ögon. Må jag se på alla varelser med en väns ögon.

Den buddistiska Metta Sutta framhåller Brahma-Vihara som människans högsta goda i orden: "Så som en moder skyddar sin son, sin ende son, genom att offra sitt eget liv, om det skulle behövas, hys så vänskap och kärlek till alla varelser."

NSPF

Personer som är intresserade av att medverka vid bildandet av Nordiska Sällskapet för Psykisk Forskning, ombedes sätta sig i förbindelse med SÖKARENS redaktion, som har lovat att förmedla kontakt.

Avsikten är att skapa ett nordiskt centrum för allsidigt, kritiskt-positivt studium av psykiska fenomen.

Kontakt söks med alla intresserade och inte minst med personer som har vetenskapliga kvalifikationer.

"Tid efter annan berättar människor som varit nära döden att de upplevt ett starkt ljus, eller att de hört underbar musik eller sett kära hädangängnas ansikten. Är det bara hallucinationer? Jag tror inte det. Hur skulle man då kunna förklara det välbekräftade fallet med den döende kvinnan som uttalade namnen på längesedan döda anhöriga och därefter tillfogade namnet på en anförvant som avlidit för bara några dagar sedan men vars död noga hemlighållits för henne?"

Dr J. B. Rhines noggranna experiment med klärvoajans och telepati, vilka prövats med metoder som godkänts av kompetenta matematiker, tycks visa att det finns något hos människan som inte är bundet till tid och rum. Resultaten stöder psykologen William James i hans uttalande: "Tydligen finns det en världssjäl, och emedan människan ingår i denna världssjäl, utgör hon ett fragment av den."

Detta ogripbara inom oss alla, detta fragment av världssjäl, är identiskt med vad religionen kallar för själen. Den är oförstörbar, eftersom den, för att tala med James, är ett med Gud."

(Citat från Norman Vincent Peale ur Det Bästas aprilnummer.)

*

Det Bästa nr 4 innehåller även en artikel av professor J. Allen Hynek om de flygande tefatens gåta. Hynek skriver bl. a. "Jag instämmer med flygvapnet: det finns inga ovederläggliga bevis för att vi har utomjordiska besökare. Men det vore dåraktigt att utesluta möjligheten." Och: "Faktum är att amerikanska försvarsledningen aldrig har trott att de oidentifierade främmande föremålen kunde vara något radikalt nytt, och det gör den alltså inte."

*

TEFATSSAGANS ANSIKTE

De flesta som studerat ämnet flygande tefat objektivt och ingående, har väl kommit till den slutsatsen att det troligen är fråga om interplanetariska farkoster av utomjordiskt ursprung.

Denna tidskrift är efter tvekan beredd att ansluta sig till den uppfattningen.

Varför är de då här? — Vi har sett att, fastän UFO:n enligt bevarade uppteckningar har siktats på jorden i alla tider, har det skett en mycket kraftig ökning av deras förekomst i vårt luftrum från och med tiden för andra världskrigets slut. Vad hände då, som kan vara orsaken till deras intresse för oss? Jo, jordisk vetenskap hade nått en sådan höjd att i materien bundna, oerhörda krafter kunde frigöras: den första atombomben tillkom.

Men atomforskningens resultat är bara en del av en kolossal vetenskaplig och teknisk utveckling som skjutit fart under de senaste hundra åren och som sker i accelererad hastighet. Andra betydelsefulla, epokgörande upptäckter kan väntas i nutiden. Kanske vet de på andra planeter att i ett klots utveckling brukar upptäckten av hur gravitationskraften bemästras komma ungefär samtidigt med frigörandet av atomenergin. — Och sedan jordmänniskan blivit tyngdkraftens herre, kommer hon att kunna göra resor till avlägsna världar.

Med utgångspunkt från att det finns intelligent liv på andra planeter och interplanetarisk trafik, hade det varit underligt — ja, otänkbart — att våra grannar i rymden inte skulle ha börjat visa ett starkt intresse för oss nu. De vill naturligtvis noga studera det sista, betydelsefulla skedet i vår planets utveckling, innan vi inlemas i den interplanetariska gemenskapen och ställs under de universella samlevnadslagarna.

Raketforskaren professor Hermann Oberth säger enligt Australian Flying Saucer Review om atomvapen: "Jag är av den uppfattningen att människosläktet för hela världen till fördärvets rand, eftersom människan inte är tillräckligt moraliskt utvecklad för att inse vad dessa krafter innebär — detta problem oroar mig ständigt."

Det synes naturligt att tänka sig

att även vetenskapsmän i andra världar är oroad — både över vad jordens bebyggare kan ställa till med på sin egen planet och vad de kan göra, när de ger sig i väg ut i rymden. Det är ju möjligt att jordmänniskan en dag landar på en närliggande himlakropp, beväpnad med atomvapen.

Det är alltså bara vad vi kan vänta att folk på andra planeter nu håller ögonen på oss.

Vi kan erinra oss att en våg av UFO-iakttagelser kom tätt efter det att den första ryska sputniken 1957 hade sänts ut i en bana runt jorden.

*

Professor J. Allen Hynek har uttalat, enligt Australian Flying Saucer Review, att han inte kan tro på besök från främmande planeter. Avstånden till andra solsystem är för stora. — Till det kan invändas att om gravitationskraften neutraliseras, måste mycket höga hastigheter kunna uppnås av rymdskepp som lämnar en planet och ger sig iväg i vakuum. Det synes också mycket dumt att låsa fast sitt tänkande vid de vetenskapliga begrepp som jordmänniskan för närvarande har. Vi vet ju att mycket av det som nu är verklighet, förr skulle ha syntts omöjligt och stridande mot naturlagarna.

*

När vi läser rapporter som finns om människors konfrontationer med främlingarna, finner vi att dessa setts samla växter, gräs, buskar, kvistar, blommor, blad, löv, jord, djur, ja det finns också fall då människor skall ha tagits ombord på rymdfarkost och undersökts där.

Vi får tro att de gör planeten jorden med allt vad på den finns, till föremål för vetenskaplig undersökning.

*

Men varför tar främlingarna inte öppet kontakt med oss — t. ex. enligt principen "du skall taga vara på din broder"? Säkert kunde de lära oss åtskilligt som skulle göra vårt liv lättare, kanske hur sjukdomar förebyggs och botas, hur internationella tvister löses fredligt.

När den vite mannen kom till Afrika, förhöll han sig inte ointresserad av befolkningen där. Säkert skulle det bland oss jordbor finnas många som ville ingripa i

livet på andra planeter, ifall vi där fann primitivt liv med t. ex. rituella mord, pester på grund av orenlighet etc.

Men de som nu besöker oss från främmande himlakroppar, lämnar oss åt vårt öde. Varför?

Om vi kan hävda att de f. n. av humanitära skäl borde intervensera, kan vi lika gärna säga att de skulle ha ingripit på trettioåriga krigets eller Alexander den stores tid — eller under stenåldern för att pacificera de människor som då slogs med stenklubbor; och om de hade ingripit och tagit ledningen på jorden under stenåldern, hade vi kun-

F. d. konteramiral Delmer S. Fahrney, Förenta staternas flotta: Enligt pålitliga rapporter kommer det föremål in i vår atmosfär med mycket höga hastigheter. Varken här i landet eller i Ryssland finns för närvarande någon möjlighet att åstadkomma sådana hastigheter och accelerationer som radar och observatörer anger att dessa föremål kan uppnå. Deras flygsätt är tecken på att intelligent tänkande dirigerar dem.

Viceamiral R. H. Hillenkotter, förutvarande chef för Förenta staternas underrättelsetjänst (CIA): Det är mycket angeläget för oss att få veta varifrån UFO:n kommer och vad deras syfte är med att besöka jorden.

Dr. S. S. Huang, Dearbornobservatoriet, USA: Att antalet beboeliga solsystem är ungefär 3—5 procent av antalet stjärnor, leder till åtta miljarder beboeliga system i vår galax.

Dr. W. Howard, Harvard: Det överflödar av intelligenta varelser i universum, och de flesta av dem är långt äldre än vi.

Professor J. Allen Hynek spekulerar, ehuru han lämnar frågan öppen vad UFO:n är, över varför de inte tagit officiell kontakt med oss: De kan ha svårt att förstå vår helt annorlunda kultur. Avancerade civilisationer kanske använder andra medel för kommunikation än radio — kanske till och med telepati. De kanske betraktar radio ungefär som vi ser på tankeutbyte med hjälp av rök-signaler.

(Källa: Australian Flying Saucer Review.)

Fysikprofessor James E. McDonald vid Arizonauniversitetet, vilken har studerat UFO-problemet på heltid i ett halvår och intervjuat vittnen sedan tio år tillbaka, säger att den interplanetariska hypotesen är den minst otillfredsställande förklaringen. Han anser också att NICAPs arbete med UFO-saken är mycket mer grundligt och pålitligt än det amerikanska flygvapnets.

(Källa: The UFO Investigator, Washington.)

nat förebrående fråga: "Varför kom ni inte långt tidigare — på neanderthalmänniskans eller javamänniskans tid eller då de högst stående varelserna här var mellanting mellan djur och människor, eller varför inte redan under den förmänskliga tiden och tog makten över djurens rike...?"

Det är, som synes, svårt eller omöjligt att bestämma en punkt i utvecklingen då längre hunna väsen borde gripa in för att tukta och upplysa primitiva varelser. Och eftersom det sannolikt finns en mycket stor — kanske oräknelig — mängd bebodda planeter i universum, alla i olika utvecklingsskedet, är det lätt att inse att det naturliga är att lämna varje planet i fred i dess skapelseprocess tills dess folk är färdigt att ta steget ut i rymden och till den universella gemenskapen.

Förmodligen är det naturligt — och kanske i åttlydnad av universella lagar — att högre stående varelser på andra himlakroppar inte har kommit till oss och klappat oss på axeln, sägande: "Nu skall vi ordna upp era förhållanden, lära er allt vad vi vet och införa våra normer hos er, så skall ni se vad lyckliga ni blir."

Men — rätta tiden för förberedande kontakt kan nu vara inne. Människan står i begrepp att ta det hittills största steget i sin långa utveckling — till andra världar och få del av universums samlade visdom.

Enligt trovärdiga rapporter av folk som skall ha sett tefatens besättningar, tror vi oss veta att dessa varelsers storlek och utseende varierar. En del av dem har för oss så främmande utseende att de inte nu kan vistas i våra samhällen, även om naturbetingelserna här inte skulle utgöra något hinder, men andra ser ut som vi. En del av dem har lärt sig jordiskt språk. Av detta torde rätt säkert följa att det finns folk från främmande världar mitt bland oss.

*

Vi kan se det som naturligt att de inte intervenerar på jorden. Men även om de låter oss utvecklas vidare av egen kraft, skulle de ju kunna visa sig för oss på sådant sätt att det blev klart för oss alla att de existerar. Men i stället är de tydligen angelägna om att inte synas.

Vi kan förstå att de inte lyder under något kategoriskt bud att till varje pris undgå upptäckt. De har

visat sig tillräckligt mycket för att väcka många människors undran. Men det är oomtvistligt att de är "skygga" och tillbakadragna. Är de rädda för att råka i våra händer och bli fängslade samt få sin teknik avslöjad? Vill de i lugn och ro studera vår planet? Visar de hänsyn, medvetna om den skräck och det kaos som skulle uppkomma på jorden, ifall de lät sig ses öppet?

Eftersom rädsla för jordmänniskan är utomordentligt väl befogad, får vi anta att de har sådan rädsla. Det finns iakttagelser av UFO:n som synes ha råkat i svårigheter, t. o. m. exploderat, så ofelbara är de inte; därför är det klokt av dem att vara ytterst försiktiga. Det kan vara angeläget för dem att vi inte får tillfälle att studera deras farkoster. Insikter i deras vetenskap kunde kanske leda till att vi alltför tidigt gavs möjlighet att bli rymdresenärer — innan vår moraliska utveckling gjorde oss önskvärda i rymden.

De studerar livet på vår planet. Detta kan de självfallet göra bäst i lugn och ro. Om de visade sig så att deras existens framstod för oss som ett klart faktum, skulle deras undersökningar givetvis försvåras. Här är alltså ännu ett naturligt skäl för dem att inte synas.

Deras beteende är mycket sannolikt även dikterat av hänsyn. I berättelserna om konfrontationer med tefatsfolk är en viss "hygglighet" från deras sida ganska genomgående. Och de kan säkert förutse vad det skulle leda till, om de började visa sig öppet med sina farkoster. En mycket stor del av jordmänniskorna skulle uppfatta dem som ett utomordentligt farligt hot, och alla tänkbara åtgärder skulle vidtas för att försvara jorden. Ifall de uppträdde på ett fredligt sätt, skulle en dominerande tolkning på jorden bli att de var förklädda fiender, ulvar i fårakläder. Många människor skulle bli deprimerade i detta läge, både på grund av hotet från rymden och av insikten om att människorasen är underlägsen annan ras. Många högt ansedda personer i ledande ställning och med betydande självuppskattning skulle se sin position som auktoritet gå förlorad; oföretagsamhet skulle sprida sig, och det ekonomiska livet skulle komma i olag. Skräck skulle breda ut sig, brottslighet och annan form av omoral öka, kyrkorna fyllas...

Våra besökare har många goda skäl att vara tillbakadragna.

PARAPSYKOLOGISKT KONVENT

Det amerikanska parapsykologiska sällskapets nionde årliga konvent hölls 1966 i september månad i New York. Ett fyrtiotal föreläsningar förekom i skilda ämnen. Bl. a. rapporterade dr. Ian Stevenson från Virginiauniversitetet om preliminära observationer som han gjort på Filippinerna av s. k. psykiska kirurger. Enligt kortfattat referat i The Journal of Parapsychology sa Stevenson att dessa personer, som vanligen arbetar inom ramen för kristen spiritualism, synes utföra operationer på människokroppen utan att använda knivar, utan att någon infektion uppkommer, med liten eller ringa blödning och med omedelbar eller åtminstone mycket snabb läkning av sår eller öppningar som gjorts. Stevenson gjorde sina observationer i kirurgernas vanliga miljö, där de verkar, och omständigheterna tillät inte tillräckligt ingående kontroll för att göra någon slutsats möjlig annat än den att de påstådda fenomenen synes göra det berättigat med ytterligare undersökningar under bättre kontrollerade förhållanden.

Vid konventet redogjorde dr. Karlis Osis från American Society for Psychical Research för en undersökning av patienters dödsbäddsupplevelser. Frågeformulär hade sänts ut till 5000 läkare och sköterskor, av vilka 1005 svarade. Telefonintervjuer kompletterade de skriftliga frågorna och svaren. Så mycket som 14.878 fall rapporterades, där döende haft upplevelser av det slag som avsågs i undersökningen. Dr. Osis bekräftade Barretts och Hyslops hypotes att döende mest hallucinerar (d v. s. "ser") döda. Det var 51,2 % sådana fall i undersökningen. Bekräftelse gavs också på hypotesen att de döende oftast ser personer i själva rummet utan att uppfattningen av rummet förändras. — Det syfte som uttrycktes av "de hallucinatoriska skepnaderna", hade att göra med fortlevnad. De kom för att hälsa den döende, ta honom till en annan värld etc., ifall det var döda som iaktogs. Om det var ännu levande personer, som de döende såg, hade synerna ingen innebörd av fortlevnad. I de fall där det fanns en innebörd av fortsatt liv efter döden, förändrades patienternas attityd till döden i mer än hälften av fallen mot endast 14,3 % i de fall där sy-

nerna inte hade något med fortlevnad att göra. — Syner av avlidna som hälsade den döende, förekom framför allt hos sådana patienter som inte fått starka rogivande och smärtstillande mediciner, alltså inte var starkt drogade, och som inte hade någon sjukdom som normalt ger upphov till hallucinationer, och som var vid klart medvetande till slutet.

Dr. Jule Eisenbud redogjorde vid konventet för experiment med Ted Serios, vilken med tankens kraft åstadkommer bilder på fotografisk plåt.

Rex Stanford från Texasuniversitetet (medförfattare till "Kontakt med rymdväsen") rapporterade om ESP-experiment med parakort, där han försökt utröna hur en persons minnen av tidigare gissningar kan påverka resultatet i gynnsam riktning.

Arthur Hastings från Stanforduniversitetet lämnade rapport om en undersökning av en serie poltergeistfenomen som ägt rum 1964 på ett kontor i Oakland, Kalifornien. (Fenomen av detta slag innebär att föremål rör sig på ett våldsamt sätt, bl. a. kastas i luften, utan att någon fysisk orsak kan märkas.) Hastings anser att åtminstone en del av fenomenen i ifrågasvarande fall synes ha skett utan vanliga fysiska orsaker. — Fenomenen förekom endast i närheten av en enda person, en ung man. Denne var i sitt dagliga uppträdande foglig och eftergiven, starkt inbunden och gav inte direkt uttryck för sina känslor. Poltergeisthändelserna kan ses som instrument för att uttrycka denna persons önskningar och behov.

(Man får anta att det är Hastings mening att de psykokenetiska manifestationerna troligen är resultat av den unge mannens undermedvetna psykes påverkan på fysiska ting. Parapsykologerna förklarar ju poltergeister så.)

Sommarsemester som är annorlunda

kan Kosmos Feriehem ge den som tycker om rofylld idyllisk natur och idelik tolerant atmosfär. Vällagad hälsokost. Kurser om moderna livs-åskådningar, rätt avspänning, yoga, giffritt i trädgården, esperanto m. m. Begär prospekt adr. Varnhem tel. 0511/600 69.

VIVISEKTION I TV

Den 10 mars sändes ett TV-program om vivisektion. Det intryck som monopolet lyckades skapa var att det rörde sig om "nödvändig" forskning, där all möjlig hänsyn tas till djuren; dessa behandlades som mänskliga patienter. Många tittare måste ha frågat sig vad antivivisektionisterna egentligen är ute efter.

Om den påstådda nödvändigheten av vivisektion, kan mycket sägas. Här blott några få synpunkter (i övrigt hänvisar vi läsarna till tidningen Djurens Rätt, Restadsvägen 15, Bromma).

Att det är nödvändigt för människan att i vetenskapligt syfte plåga djur, är en åsikt som räknar med att människan även har rätten till detta. Det är här uppenbarligen fråga om den starkares rätt, en rätt som den, som inte har någon högre domare över sig, kan ta sig.

Utifrån en annan etik, en annan morallära, kan man hävda att det är nödvändigt att människan inte utför plågsamma experiment på djur.

Vad skulle en opartisk domare — som vore varken människa eller djur utan någonting högre — säga om våra plågsamma djurexperiment? Tänk!

Sökaren anser att ingen människa bör betraktas som någon annan människas egendom utan har rätt att leva sitt eget liv, och på samma sätt anser vi att inget djur bör ägas av annan varelse med rätt för den andra varelsen att utnyttja och plåga det.

Djuren bör tillerkännas rättigheter motsvarande de mänskliga rättigheterna.

Av många betraktas djuren som någonting oss främmande. De har ingen "själ", de "tänker" inte, "känner" ingenting. Men djuren har medvetande. Det finns ande (och är någonting heligt i världen, så är det levande ande) i allt levande. Visst tänker djuren, fastän inte "rationellt". Så relativt högt stående djur som hundar har ett intensivt tanke- och känsloliv. Som hundvänner vet, kan en hund, rätt fostrad, vara en underbar liten varelse.

En viktig aspekt som visst kom bort i monopolets vivisektionsprogram, är den stora mängd försöksdjur som det rör sig om. Enligt vad

Nordiska Samfundet till Bekämpande av Plågsamma Djurförsök uppger förbrukas årligen i Sverige en halv million djur för forskningsändamål. Det betyder över 1300 djur per dag i genomsnitt. En inte liten del av dessa utsätts för kroniska experiment, där man låter djuren lida av olika sjukdomar och under en längre tid studerar sjukdomarnas förlopp. Det är lätt att inse hur pinande och förnedrande detta måste vara för djuren.

TV ville visa en "vacker" sida av vivisektionen. Vi fick se djur som bedövades och efter ett ingrepp avlivades, samt djur som efter experiment levde som vanligt och verkade pigga och nöjda.

Men det är nu inte dessa djur som det etiska problemet gäller. Djurvänner vänder sig mot de plågsamma experimenten samt institutionernas omoraliska uppköpsmetoder, det sätt på vilket transport av djur sker då djuren ofta åsamkas lidande, instängdheten i trånga burar på laboratorier.

Vi citerar från Djurens Rätt: "Beträffande deras behandling före och efter experimenten erinras om vad Expressen 15/5 1964 skrev rörande Karolinska institutet. Polisman Bylock hade inspekterat. Till tidningen yttrade han bl. a.: 'Katterna låg nästan i beckmörker... sågs på och exkrementer hade blandats i en vidrig smörja... Stanken var outhärdlig... Djuren plågades uppenbarligen oerhört.'"

Vivisektionens verkliga ansikte är ett annat än det svenska radio-TV-monopolet har visat.

Meditera över vivisektionsfrågan!

VIS VITAE

Det sydafrikanska mineralet Vis Vitae, vilket används mot krämpor av olika slag, t. ex. värk, kan fortfarande erhållas i Sverige. Adress: H. Walltin, Drottninggat. 13, Katrineholm.

V.V. torde verka bäst om det bäres direkt mot kroppen, t. ex. i tygpåse. Däremot lär dess strålning inte genomtränga silke och en del slag av plast.

C. D. Broad:

NÅGRA PARADOXALA MEDIUMISTISKA FALL

Jag skall i kväll beskriva några fall, som komma under följande rubriker. Ett förment meddelande uppträder, antingen i tal eller automatisk skrift, genom något framstående medium, som utan tvivel är hederligt och förfogar över paranormala förmågor. Meddelandet förefaller komma från en viss avliden persons fortlevande ande. Men det visar sig, att personen i fråga antingen aldrig existerat utan är en rent uppdyktad figur, eller att den är en verklig människa som fortfarande lever i kroppen. Sådana förmenta meddelanden kunna förekomma i form av rapporter genom mediets sedvanliga kontroll om saker och ting som den förmenta fortlevande anden under seanssens lopp tillkännagivit för henne. Eller det kan hända att mediets kropp till synes blir besatt av anden, så att denne förefaller uttrycka sig omedelbart genom hennes språkgorgan eller hennes hand.

Fallet "Bessie Beals".

År 1909 hade två amerikanska psykologer, dr Stanley Hall och fröken Amy Tanner, ett flertal seanser med det berömda mediet fru Piper i Boston. En redogörelse för dessa seanser blev något senare utgiven av fröken Tanner, med en inledning av dr Hall i en bok med titeln *Studies in Spiritism*. Boken blev föremål för en ödeläggande recension av Mrs Sidgwick i SPRs *Proceedings*, band XXV. Men det fall som jag skall utdraga ur boken förefaller vara pålitligt, ehuru inte särskilt hedrande för experimenterarna.

Jag måste i början omnämna, att Richard Hodgson, medlem av det amerikanska SPR, som i många år hade tagit hand om fru Pipers seanser, hade dött år 1905, och att snart därefter en kontroll som påstod sig vara Hodgson, ofta hade uppträtt när fru Piper var i trans. Det var denna Hodgson-kontroll som dr Hall i det nuvarande fallet var i kontakt med. Dr Hall ljög med uppsåt för Hodgson-kontrollen, i det att han sade, att han haft en systerdotter som hette "Bessie

Beals" som hade dött och att han gärna ville samtala med hennes ande. I själva verket hade någon sådan person aldrig existerat. Därefter uppträdde vid flera seanser en förment ande som påstod sig vara den avlidna "Bessie Beals". Vid de två första seanserna hade hon inte mycket att säga, men vid den tredje blev hon mera meddelssam. Hon påstod sig vid det laget komma ihåg vissa saker och händelser angående dr Hall. Många av dessa hågkomster kunde nog ha framkallats hos mediet av dr Halls yttanden och frågor.

Vid en senare seans underrättade dr Hall Hodgson-kontrollen om att "Bessie Beals" aldrig existerat och bad honom förklara, hur hon kunde förekomma som kommunikator. Hodgson-kontrollen röjde vid det tillfället en listighet, som kunde tävla med dr Halls osannfärdighet. Han påstod i början att det verkligen fanns en Bessie Beals i andevärlden, att han själv råkat henne och att hennes mor hade (antagligen vid någon annan seans hos fru Piper) frågat efter henne. När dr Hall uttryckte sig skeptiskt angående denna historia, ändrade Hodgson-kontrollen kurs. Nu påstod han

att han hade tagit miste på hennes förnamn. Det var verkligen en ande som hette "Beals", som hade yttrat sig genom fru Piper, men hennes förnamn var "Jessie" och inte "Bessie". Det bästa man kan säga är att detta av allt att döma var en barnslig undanfölykt. Varför skulle denna helt obesläktade "Jessie" ha föreställt sig som dr Halls systerdotter och låtsats komma ihåg händelser som voro kännetecknande för honom?

Detta fall är av följande skäl intressant. Hodgson-kontrollen var i många avseenden en ganska livslevande gestalt och flera, fast på intet sätt alla hans vänner som haft seanser hos fru Piper när han framträdde som kontroll, voro böjda att tro sig samtala med den avlidne Richard Hodgson. Men samma Hodgson-kontroll påstod sig vara bekant med en dams ande som i själva verket aldrig existerat och låtsades medföra den anden till seanserna. Och när han blivit underrättad om att damen aldrig funnits till, gjorde han undanfölykter på ett sätt som var absolut främmande för den ytterst rättframme och sannfärdige Richard Hodgson, som hade dött år 1905.

Professor C. D. Broad.

Fallet "John Ferguson"

Mellan början av september 1921 och juni 1922 hade SPRs dr Soal en rad seanser ungefär en gång i veckan med mediet fru Blanche Cooper. Hon är (eller var) ett "direkt-röst" medium och rösterna kommo ur en trumpet. Eftersom seanserna höllos i mörkret kan man inte med säkerhet påstå att rösterna inte på ett helt normalt sätt framkallats av mediet genom att tala i trumpet. Det spelar inte någon roll här. Vad som angår oss är meddelandenas **innehåll** och inte den metod genom vilken rösterna framkallades. Jag vill bara omnämna att rösterna voro olika när olika kommunikatorer påstods vara närvarande och att rösten var likadan, när samma kommunikator påstods vara närvarande vid olika tillfällen.

Dr Soal säger att mediet under seansen vanligen var något tankspritt men förvisso inte i något transtillstånd. Han anför skäl för uppfattningen att hon får sina intryck nästan uteslutande i form av hörselförnimmelser. Under seansen brukade mediet ta fatt i Soals högra hand. Detta samt det fullständiga mörkret gjorde det svårt för honom att göra anteckningar samtidigt. Men han hade lärt sig skriva med vänster hand efter en olycka vid vilken höger hand skadats. Han brukade på seanserna ta med sig ett hårt skrivblock och sätta det på knäet och han påstår, att det inte var någon svårighet att trots mörkret, samtidigt göra läsliga anteckningar. Nuförtiden skulle vi förstås använda bandspelare, men sådana apparater voro inte tillgängliga i början på 1920-talet. Till slut borde det nämnas att dr Soal själv är medial, i varje fall så tillvida, att han ibland har åstadkommit automatisk skrift som påståtts härstamma från vissa avlidna personer. Det var nog inte förrän något år efter de sista av dessa seanser, som han först röjde denna förmåga. Men den låg antagligen latent, och den tyder på en viss tendens till personlighetsklyvning, som nog kunde (som han säger) ha underlättat samverkan på en undermedveten nivå, mellan honom och mediet.

Utom de röster, som sade sig härstamma från den eller den tillfälliga kommunikatorn, förekommo vid alla seanser två röster, som ansågs komma från fru Coopers två "guider", "Nada" och "Afid". Nada talade med ett snabbt flickaktigt

viskande och brukade ofta under seansens lopp erbjuda upplysningar eller göra anmärkningar. Afid talade i barska gravliknande toner och hördes bara mot seansens slut, när han förkunnade att "kraften" börjat sina och seansen måste avslutas.

En ansemlig del av dessa meddelanden sades härstamma från Frank Soal, en avliden broder till dr Soal, som vid 19 års ålder hade stupat i kriget i Frankrike i september 1919. Några av dessa meddelanden äro ytterst märkvärdiga exempel på åtminstone paranormal förnimmelselförmåga hos mediet. Men de angå oss inte i kväl. Jag skall ägna mig åt vissa förmenta meddelanden som ansågs härstamma från en viss avliden "John Ferguson", som vid ett antal seanser i följd gav sig tillkänna.

Fallet börjar med ett intermezzo vid den elfte seansen den 3 november 1921. Inemot slutet av den seansen anmälde Nada att det var någon som ville tala och hon omnämde en viss gata i en viss engelsk stad, nämligen "Wescot Road, Brentwood". Hon trodde, att det angick en man och hans dotter.

Det borde anmärkas att Brentwood är en mindre stad i grevskapet Essex. Dr Soal hade ofta på sina tågresor från hemmet i Prittlewell i Essex till London åkt förbi stationen. Men han hade aldrig besökt staden och hade aldrig (så vitt han kunde komma ihåg) anlitat någon adresskalender över Brentwood.

Nästa seans (nr 12) ägde rum den 5 november. Under de två mellanliggande dagarna hade dr Soal inte gjort några förfrågningar om Brentwood i allmänhet eller "Wescot Road" i synnerhet. Under seansens lopp bad han Nada att om möjligt medföra mannen från Brentwood! Snart därefter kom en ganska djup röst som sade: — "Jag är John Ferguson — min bror heter Jim — Brentwood. Jag vill beskriva ett hus — i en allé — träd på bägge sidor alla stora hus med röda grindar". Till svar på några frågor som Soal ställt, konstaterade rösten, att alléns namn började med "H", att huset ifråga var stort och att de som bodde i huset voro ytterst musikaliska. Han påstod att han hade dött vid 33 års ålder och upprepade att han haft en broder som hette Jim.

Soal frågade, om huset i allén

hade någonting att göra med den "Wescot Road", som blivit omnämnd vid föregående seans. Nada svarade, att det visserligen fanns något samband mellan de två familjerna, men att hon inte visste precis vad det var.

Vid nästa seans (nr 13), den 10 november, anmälde Nada John Ferguson. Samma röst som förut sade: — "John Ferguson hälsar sin broder Jim och hans fru". Då frågade dr Soal, utan att få något svar, var Jim för närvarande bodde. När Soal frågade när och var John Ferguson hade dött, blev rösten mera tillmötesgående. Han sade att han trodde att han hade dött omkring mars 1912. Han upprepade att han vid den tiden hade fyllt 33 år. Han tillade att han hade dött, inte i Brentwood, utan i en mycket stor stad. Han hade varit ingenjör. Han hade varit gift och hade haft en dotter Amy. Hans fru hade avlidit före honom och hans dotter hade dött som barn och blivit begravnen i samma grav som hans. Nada konstaterade då att hon hade en syn, som framställde ett stort kors vid huvudändan av en grav, och att hon på detta kunde läsa orden: "John Ferguson, död 3 mars 1912 vid 33 års ålder". Hon påstod att graven låg på en mycket stor begravningsplats bland tusentals andra stenar.

Den 14de seansen hölls den 17 november. Den förmenta John Ferguson lämnade nu vidare besked angående omständigheterna vid sin död. Han och hans bror Jim hade varit ute och fiskat och båten hade kantrat. Båda lyckades komma i land. Jim klarade sig, men John fick lunginflammation och dog. Rösten förmådde inte ge namnet på den ort, där olyckan inträffat. Men sedan gav den vidare besked rörande den överlevande brodern, Jim. Jim var 10 år yngre än John. Han hade först tänkt att ägna sig åt studier, men sedan hade han ändrat sig och anslutit sig till John i ingenjörsbranschen. Rösten kunde inte ge Jims nuvarande adress. Han kom endast ihåg "en allé och ett stort hus i Brentwood" och kunde inte komma ihåg husets namn eller nummer.

Mellan den 14de och 15de seansen erinrade sig dr Soal, att han året 1902 hade känt en pojke som hette "James Ferguson", när de båda voro i 12 till 13 års åldern. De hade varit skolkamrater i High School, Southend-on-Sea. Han min- des, att James fader hade varit in-

struktör vid Royal Garrison Artillerys garnisonsplats i Shoeburyness. Han hade aldrig varit på besök hos James och visste mycket litet om honom eller hans familj; i synnerhet visste han inte om James hade någon broder eller inte. Han hade en obestämd hågkomst, att James någon gång hade sagt till honom att han ämnade bli lärare i armén. James hade lämnat skolan året 1904 och alltsedan dess hade Soal inte sett eller hört någonting om honom. Som förberedelse för nästa seans uppdiktade Soal för sig själv, på grundval av dessa hågkomster och av yttranden gjorda av rösten, följande historia. Han inbillade sig, att James till att börja med blivit lärare i armén, men senare, när han erfarit att lönen och utsikterna voro dåliga, tagit avsked och anslutit sig till en äldre broder John i det mera lönande yrket som ingenjör.

Vid den 15de seansen, som ägde rum den 24de november, hade den förmente John Fergusons röst mycket att berätta angående sin avlidne faders och sin levande broders yrken. Han sade att hans far hade blivit anställd i armén. Fadern själv hade inte varit militär men hade haft mycket med soldater att göra. I det sammanhanget hade han sysslat mycket med kartor och i synnerhet med en prismatisk kompass. Rösten påstod, att brodern Jim för en tid hade hjälpt fadern i detta arbete; men senare, när han erfarit att det inte var lönande, avgått och börjat arbeta med John i dennes firma.

Soal frågade om Jim någonsin hade känt honom. Nada svarade, att John säger att Jim brukade prata om Soal hemma och brukade säga, att Soal "alltid varit främst i sin klass och alltid fick högsta betyg".

Dr Soal påstår att det i denna seans fanns mycket starka bevis på telepati mellan honom själv och mediet. Han själv hade under det första världskriget undervisat artillerikadetter och blivit ganska bevandrad i att använda den prismatiska kompassen. Till detta kommer att rösten använde ett särskilt ord för skolklass, nämligen "year", i stället för ordet "form" som är vanligt i engelska skolor. Nu var det så, att pojkarna i Soals skola alltid brukade använda uttrycket "year" och inte uttrycket "form" när de menade skolklass. Soal hade i själva verket varit främst i den klass, i vilken han och James Ferguson hade varit tillsammans och han

hade verkligen tagit högsta betyg i matematik, engelska, fysik och kemi.

Den 28de november 1921 besökte dr Soal för första gången Brentwood. Han förfrågade sig, om det fanns en gata därstädes, som hette "Wescot Road". Han blev underrättad om, att det fanns en "Warescot Road" och att namnet i Brentwood uttalades som "Waiscot" eller "Wescut". Han fick även veta, att den gatan var en tvärgata till en landsväg, som hette "Ongar Road". Han upptäckte att det i Brentwood fanns en och bara en gata, som motsvarade alla de betingelserna, att namnet började med "H", att den var en allé och att den bestod av stora hus med röda grindar. Det var "Highland Avenue" och den var även en tvärgata till Ongar Road. Dr Soal tog en promenad och tog en titt på dessa två gator. Han märkte den stora skillnad som fanns mellan husens kvalitet och invånarnas sociala ställning på dessa båda gator och han undrade vilket samband som kunde existera mellan familjer som bodde i så olika förhållanden.

Tre dagar senare, vid den 16de seansen som hölls den 1 december, visade den förmente John Fergusons röst symptom på icke obetydlig spänning. Den sade att alla minnen som angick Brentwood börjat återupplivas. Huset i fråga låg i närheten av vad rösten kallade för "Onget Road". Efter att ha gjort flera försök lyckades rösten klart uttala alléns namn som "Highland Avenue". Den konstaterade att huset i fråga låg på vänstra sidan av denna allé om man gick upp från hörnet av "Onget Road" och att det inte var längre upp än det fjärde huset från det hörnet.

Sedan frågade dr Soal om sambandet mellan familjen på Highland Avenue och familjen på Warescot Road. Rösten svarade: "Efterfråga Ethel — Ethel är länken". Den påstod att Ethel inte var släkt med familjen på Highland Avenue och beskrev henne som "en ung person på Warescot Road".

Dagen efter denna seans uppdiktade Soal för sig själv följande historia om "Ethel". Han inbillade sig att hon varit hembiträde i ett stort hus på Highland Avenue och att hennes hem låg på Warescot Road.

Vid den 17de seansen som ägde rum den 8 december bad dr Soal, så snart den förmente John Fergusons röst hördes, om vidare besked

om den Ethel som vid slutet av sista seansen hade omnämnts. Rösten svarade att flickans namn var Ethel Lloyd, att hon bodde på Warescot Road och att hon varje dag brukade gå till huset på Highland Avenue som hembiträde. Utom detta kunde knappast någon positiv uppgift erhållas. Varken John Ferguson eller Nada kunde meddela dr Soal om denna Ethel Lloyd ännu var eller inte var i Brentwood och inte heller numret på det hus på Warescot Road där hennes familj hade bott.

Fyra dagar senare besökte dr Soal Brentwood för andra gången för att granska vissa detaljer som kunde kontrolleras. Han intervjuade postmästaren och registratören för födelseattest och dödsattest samt en brevbärare som i många år hade utdelat brev till husen på Warescot Road. Han rannsakade även adresskalendrar för Brentwood och dess omnejd långt tillbaka i tiden fram till 1913. Han bekräftade följande negativa fakta: — (1) Ingen person som hette Ferguson fanns i postregistret 1921 och ingen sådan person hade på många år före 1913 bott i det området. (Någon adresskalender senare än 1913 fanns inte beroende på kriget.) (2) Ingen familj som hette Lloyd fanns för närvarande på Warescot Road och den sista personen med det namnet som hade bott där var en gammal gumma som hade flyttat därifrån för 16 år sedan.

Av postmästaren som av en händelse själv hade bott i många år på Highland Avenue, erfor dr Soal att denne aldrig hört namnet "Ferguson" omnämnas i samband med någon av dess invånare. Soal erfor också att ett och bara ett av husen på Highland Avenue nyligen hade blivit ledigt. Detta hus hade varit bebott sedan 1913 av en örlogskapten **Shoesmith** och denne hade nyligen flyttat till någon annan del av England. Soal fick inget besked rörande kaptenens nya adress. Han passade på att ta en titt på huset och märkte att det var det tredje på vänstra sidan av Highland Avenue från hörnet av Ongar Road.

Efter detta sitt andra besök i Brentwood uppdiktade Soal för sig själv följande historia angående denne okände kapten Shoesmith. Han inbillade sig att bröderna Fergusons fader i egenskap av instruktör i Coast Defense Artillery hade råkat och blivit god vän med ör-

logskapten Shoesmith; att de två männens söner hade blivit kamrater och att de unga Fergusons ofta hade varit på besök hos kapten Shoesmith på Highland Avenue.

Nästa seans, den 18de, ägde rum den 14 december 1921. Så snart den förment John Fergusons röst började tala, påpekade Soal att han nu hade förvässat sig om att varken en John eller en James Ferguson vid den relevanta tidpunkten bott i Brentwood. På detta svarade rösten, ganska riktigt, att han aldrig påstått att de hade bott i Brentwood. Nu konsaterade rösten att han och hans bror Jim ibland brukade bila från London till huset på Highland Avenue för att delta i musikbjudningar där Jim spelade fiol och John cello. Detta, sade han, var omkring 1911.

Soal bad honom identifiera huset. Han sade att det var tredje från "Onget" Road. (Detta var, som redan sagts, läget på det hus som kapten Shoesmith nyligen hade flyttat från och som Soal under sitt senaste besök i Brentwood hade tittat på.) Sedan frågade Soal efter namnet på de vänner som hade bott där. Rösten svarade att det var en vän till hans fader och att han var sjöofficer. När Soal bad om namnet uttalade rösten detta som "Shoeshine". Rösten förekom senare vid samma seans och Soal frågade vart kapten Shoesmith hade flyttat när han lämnat Brentwood. Efter en stunds tvekan svarade rösten att det var ett ställe vid havet, vars namn började på "P". Rösten förkastade Soals antydning att det kanske var Portsmouth och sade till slut: "Försök Plymouth".

Vid den 19de seansen som hölls den 20 december, försökte dr Soal ännu en gång och som förut utan framgång att förnä den förment John Fergusons röst att angiva brodern Jims nuvarande adress. I stället hade rösten nu mycket att berätta om staden Glasgow. Han påstod att hans far hade legat vid "Union University" därstädes, att fadern lämnat universitetet när han ännu var tämligen ung efter att ha blivit kuggad i sina examina och att han sedan fått plats som instruktör i armén. John själv hade inte legat vid något universitet. Men han hade i flera år arbetat i Glasgow i stadsdelen Pollok Shields. Han hade räkat ut för en båtolycka i en å i närheten av Glasgow, hade avlidit därstädes den 3 mars 1912 vid 33 års ålder och blivit be-

graven därstädes. Hans fru som avlidit före honom var begravnen vid Kensal Rise i London. När Soal frågade om han kunde nämna några gator i Glasgow, omnämnde rösten Union Stret. (Man borde lägga märke till att det inte finns och aldrig har funnit något "Union University" i Glasgow. "Union Street" å andra sidan är en känd huvudgata som praktiskt taget alla engelsmän ha hört talas om. "Pollok Shields" är verkligen en stadsdel i Glasgow.)

Dagen före den 20de seansen, d. v. s. den 3 januari 1922, fick Soal tag i en stadsplan över Glasgow och tillbringade kvällen med att noggrant granska den. Han lade märke till två stora begravningsplatser i Pollok Shields-området som hette "South Necropolis" och "Janefield Street". Han bestämde sig för att John Fergusons grav skulle ligga i den ena eller den andra av dessa. Nästa dag tog han stadsplanen med på seansen och efter att ljust blivit släckt lade han ut planen på golvet.

När den förment John Fergusons röst uppträdde upprepade den att John hade bott i Pollok Shields. Soal sade att han hade lagt en karta på golvet för att hjälpa och han frågade vilken gata John hade bott på. Efter ett uppehåll påstod rösten att han någon gång hade arbetat på India Street, inte långt från Charing Cross, Glasgow, och i närheten av George Street. Alla dessa gator ligga i själva verket nära varandra.

Soal säger att namnet "India Street" var tryckt i så små bokstäver på kartan att han inte medvetet hade märkt det. När Soal frågade var John var begravnen upprepade rösten "South Necrop...", South Necrop...". Rösten upprepade att det var en dubbelgrav med kors och att hans dotter Amy, som hade dött vid fyra års ålder, låg begravnen med honom.

Efter den seansen skrev Soal till South Necropolis begravningsplats

i Glasgow och bad om en lista över alla personer, manliga och kvinnliga vid namn "Ferguson" som sedan 1890 hade blivit begravna där. Av denna lista framgick det klart att ingen John Ferguson blivit begravnen där den 3 mars 1912. Och inga John och Amy Ferguson hade någonsin blivit begravna i samma grav.

Den 26 december 1921, d. v. s. någon vecka före den 20de seansen, hade Soal skrivit till kapten Shoesmith. Han hade adresserat brevet till kaptenens förra hus på Highland Avenue och hade skrivit "för vidare befordran" på kuvertet. I sitt brev förklarade han för kapten Shoesmith vad han åsyftade med sina undersökningar, anförde en lista över de påståenden som den förment John Fergusons röst hade gjort rörande huset och dess invånare och bad om kaptenens anmärkningar. Brevet blev i sinom tid befordrat av postkontoret och kapten Shoesmiths svar nådde Soal den 9 januari 1922. Kaptenen hade nog flyttat till Plymouth som rösten vid seansen den 14 december 1921 hade antytt. Men allt annat var på tok. Inga påståenden som rösten hade gjort beträffande huset och dess invånare voro sanna. Kapten Shoesmith som John Ferguson påstod sig ofta ha besökt med sin broder James i huset i fråga år 1911 hade aldrig hört talas om Fergusons och hade i själva verket inte förrän 1913 bosatt sig i huset.

John Ferguson dök aldrig upp igen. Vid den 21a seansen som ägde rum den 9 januari 1922, den dagen när Soal fått kapten Shoesmiths brev, frågade Soal efter honom. Nada svarade att han aldrig skulle återkomma: "Han säger att han känner sig uttråkad. Ingen mening. Han blir bara sämre och sämre". När Soal frågade om det verkligen var någon ande bakom den förment John Fergusons röst, sade Nada: "Jovisst, men han var förvirrad". Hon förebrädde Soal därför att han bidragit till denna förvirring. Några

anmärkningar som synbarligen gjordes av Soals avlidne broder Frank äro intressanta i detta sammanhang. Deras huvudinnehåll lyder så här: "Jag tror att han blev förvirrad och missuppfattade Dina tankar som sina egna... Hans huvud var tomt. Han grep efter vilka tankar som helst som svävade omkring — han skulle ha trott sig vara profeten Jona om bara Du hade tänkt det... John hade glömt allt vad som angick honom — han grep efter vilket halmstrå som helst — han kunde inte tåla att tänka att han just inte var någon."

Detta fall är enligt min uppfattning ytterst intressant. Jag anser att man måste instämma med Soal att en stor del av innehållet av de senare förmenta meddelandena från John Ferguson i själva verket var telepatiskt överförda från Soal till mediet som sedan omedvetet omdanade materialet och framförde det i den dramatiska formen av meddelanden från en ande som redan vid några av de tidigare seanserna hade påstått sig vara närvarande. Jag vill omnämna följande detaljer som nästan säkert kan be-tecknas som telepati.

(1) Anspelningarna vid den 15de seansen på John Fergusons fader och dennes förmenta yrke som instruktör i armén, i synnerhet i samband med kartor och den prismatiska kompassen. (2) Påståendet vid samma seans att Jim Ferguson brukade tala om Soal hemma och säga att Soal alltid var främst i klassen och fick alla höga betyg. (3) Den ökade kunskapen om Brentwoods topografi som rösten vid den 16de seansen rörde, efter att Soal för första gången hade be-

sökt Brentwood och sett Highland Avenue och Warescot Road. I synnerhet påståendet att Highland Avenue var en avtagsväg till den s. k. "Onget" Road. Detta var påtagligt en auditiv förvrängning av Ongar Road, där Soal vid sitt besök i Brentwood hade promenerat. (4) Den historia som rösten vid den 17de seansen berättade angående en flicka som hade bott på Warescot Road och varit hembiträde i huset på Highland Avenue. (5) Anspelningarna vid den 18de seansen på en man vars namn uttalades som "Shoeshine" — en påtaglig auditiv förvrängning av det verkliga namnet "Shoesmith" — efter att Soal hade intervjuat Brentwoods postmästare och av honom hade fått beskedet att en sjökapten Shoesmith för länge sedan hade bott vid ett visst hus på Highland Avenue och nyss hade flyttat därifrån. (6) Omnämmandet vid den 20de seansen, efter att Soal hade granskat en stadsplan av Pollock Shields-området i Glasgow, av vissa gator som ligger i närheten av varandra i den stadsdelen samt påståendet att John Ferguson blivit begravnen på South Necropolis begravningsplats därstädes.

Det förefaller mig emellertid viktigt att betona att det i fallet finns flera detaljer som inte låter sig förklara genom telepati från Soal till fru Cooper. Följande förtjänar att omnämnas:

(1) Den inledande hänvisningen till "Wescot Road, Brentwood" vid den 11te seansen, den senare hänvisningen vid den 11te seansen till "H" Avenue därstädes och den i alla väsentliga detaljer korrekta beskrivningen av den allén och av

beskaffenheten av de hus som ligga vid den. Vi måste komma ihåg att dessa två seanser ägde rum innan Soal någonsin varit i Brentwood och att beskrivningen var tillräckligt bra för att han skulle kunna identifiera de två gatorna i fråga när han gjorde sitt första besök i staden.

(2) Det var inte förrän efter den 14de seansen som Soal erinrade sig att han haft en skolkamrat som hette Ferguson. Denne pojkes namn var James och inte John och Soal hade ingen aning om James Ferguson hade haft någon broder eller inte. Soal skulle antagligen aldrig ha erinrat sig dessa fakta, om han inte vid den 12e seansen hade blivit stimulerad genom uppträdandet av en röst som kallade sig "John Ferguson" och omnämnde en broder Jim. Antag att hela händelsen hade sin uppkomst i något ännu latent spår i Soals minne. Det förefaller i så fall förvånande att yttrandet alltjämt skulle framställas som härrörande från en John Ferguson och att James skulle förekomma endast som Johns förment fortlevande broder.

(3) Vad som helst kan ha varit källan till de upprepade påståendena att John hade avlidit till följd av en båtolycka i vilken hans bror James var inblandad och att John haft en dotter Amy som dog ung och blev begravnen i samma grav som han. Det finns inte något skäl att antaga att detta hade sin uppkomst i Soals sinne. Det kunde naturligtvis ha varit drömlika fantasier, alstrade i något skikt av mediets sinne, på grund av någonting som hon själv hade upplevt eller hade läst i någon tidning eller roman.

(4) Den plötsliga scenförändringen till Glasgow vid den 19de seansen förblir helt oförklarad. Det var inte förrän efter den och till följd av den som Soal började studera en karta över den staden. Det är kanske värt att lägga märke till att den förment John Fergusons röst så tidigt som den 13de seansen hade påstått att hans död hade inträffat inte i Brentwood, utan i någon mycket stor stad. Till detta kommer att Nada vid samma seans hade påstått att graven låg på en mycket stor begravningsplats. Påståendena vid den 19de seansen förefalla vara en utveckling och en specificering av dem som gjordes vid den 13de seansen. Vi vet att alla var osanna, men man kan inte gissa varifrån de härstammade.

BUDDISMEN

viner ständigt ökat intresse överallt i världen. Här i Norden har man länge saknat en autentisk buddistisk tidskrift. Detta behov motsvaras nu av BODHI, som utkommer 4 gånger per år. Helår 19: —. Postgiro 49 04 34.

SÄLLSKAPET FÖR BUDDISTISK INFORMATION

Mörk, STROMSTAD.

Om **atman** — centrum för illumination och inspiration — är en, är då inte alla religioner bröder?

Ack, de har stridit länge! O, förlika dem med varandra! För samman de åtskilda bröderna!

Samarbete i jordbruk och industri! Varför inte också i religion?

I Indien har sammanförts världens olika religioner. Må det bli Indiens privilegium att börja en samsarbetsrörelse inom religionerna! Må Indien bygga tempel med olika flyglar för de olika religionerna! Det skall bli en välsignad dag när de alla samarbetar i dyrkan av Gud och tjänande av människan!

Vakna upp, min själ, vakna upp! Och beträd stilla och varsamt den väg som leder till Tystnadens Tempel.

T. L. Vaswani

Fallet "Gordon Davis"

Detta fall förekom i samma rad seanser som dr Soal höll med Mrs Cooper, som vi redan har talat om i samband med fallet John Ferguson.

I början av den 20de seansen som ägde rum den 4 januari 1922 sade Nada: "Det är någon som vill tala med Dig." Strax därpå sade rösten som påstods komma från Soals avlidne broder Frank: — "Sam, jag har medfört någon som känner Dig." Det blev en kort paus och sedan började en särskilt tydlig, ytterst klar och stark röst med ett verkligt vårdat tonfall och uttal att tala. Den sade: — "Nå Soal, jag hade aldrig tänkt att jag skulle tala med Dig på det här viset." Soal frågade vem det var som talade. Rösten sade: — "Kommer Du ihåg Davis — Gordon — från R-R-Roch-?" Rösten fortsatte: — "Den döda till den levande, Underlig värld, va? Min stackars fru är min enda ängslan nu — och barnet."

Det är lämpligt att, innan vi fortsätter med röstens yttranden, framlägga några fakta angående Gordon Davis och Soals tidigare förhållande till honom. De hade gått i skolan tillsammans i Southend-on-Sea från 1898 till 1901. Davis var äldre än Soal och i en högre klass och de hade inte känt varandra särskilt intimt. Soal visste ingenting om Davis familj utom att de bodde i Rochford, ungefär 4 km från det ställe där Soal då för tiden bodde. Davis hade slutat skolan år 1901. Därefter hade Soal förlorat honom ur sikte men han hade en dunkel aning om att Davis hade blivit affärsman i Southend. De råkades inte förrän maj 1916 och vid det laget voro båda kadetter. Av en händelse träffade de varandra på perrongen vid Shenfield station, igenkände varandra och reste tillsammans till London samtalande om sina upplevelser som kadetter, den ene i infanteriet och den andre i artilleriet. Soal hade aldrig träffat Gordon Davis igen sedan den dagen år 1916. Någon gång på hösten 1920 hade Soal av en bekant blivit underrättad om att Davis hade stupat i kriget och Soal trodde detta när seansen ägde rum i januari 1922. I själva verket hade Davis överlevt kriget och hade blivit fastighetsmäklare i Southend-on-Sea. Det var inte förrän i februari 1925 som Soal kom underfund med dessa fakta och det var inte förrän den

8 april 1925 som han ännu en gång träffade Davis.

Nu kunna vi fortsätta med redogörelsen för vad den förment Gordon Davis röst vid seansen den 4 januari 1922 sade. Soal frågade om rösten kunde framlägga något bevis för sin identitet. Rösten svarade: "Kommer Du ihåg den gamla skolan? Att jag alltid resonerade med H-H-Hs-Hs — ack förbanna dessa namn — ville ha livligare geografielektioner — harpuner och dylikt."

Nå, läraren i geografi hade varit en herr Histed och Soal kunde lätt erinra sig att Davis brukade resonera med honom. När Soal i april 1925 uppvisade protokollet över denna seans för den levande Gordon Davis, igenkände Davis med detsamma anspelningen på harpuner. Davis älsklingshobby som skolpojke hade nämligen varit att samla olika sorters barbariska vapen, i synnerhet spjut, bumeranger o. s. v. Han kom ihåg att herr Histed, när han skulle hålla en lektion om Australien, hade bett honom medföra en bumerang. Och han kom ihåg att han vid något tillfälle på Histeds begäran hade medfört en harpun och hade förklarat för klassen hur man använde den.

Vi återvänder nu till seans nr 20. Soal frågade var Gordon Davis hade bott. Rösten svarade: — "I Roch — — — Bredvid det M — Ma — Malt." Soal hade en dunkel aning om någonting i Rochford som kallades "Malthuset".

När protokollet uppvisades för Gordon Davis i april 1925 sade denne att det hus i Rochford där han hade bott som skolpojke hade malthuset bakom sig och kallades ofta "The Malting".

Då uppstod en kort paus och sedan började rösten igen och sade: — "Minns Du vårt senaste lilla samtal?... På tåget... rörande "Guards" (vakter) — fast inte "trainguards" (konduktörer)... Ett litet småprat om vakttjänstgöring?" Soal kunde väl komma ihåg att nästan hela samtalet mellan honom och Davis på tåget från Shenfield till London hade rört sig om den roll vakttjänstgöring spelar i militära operationer. När Soal år 1925 uppvisade sina anteckningar för Davis bekräftade denne allt detta ur sina egna hågkomster.

Rösten fortsatte: — "Det förefaller mig vara en hel evighet... kommer ihåg Playle och O — Over — Over —" Sedan sloknade rösten. Soal kom ihåg två pojkar i sko-

lan som hette Playle och Overell. När Davis år 1925 läste Soals anteckningar, sade han att Playle var namnet på en familj som han då för tiden hade känt i Rochford. Han ansåg att "Over" var ett försök att angiva "Overell". Det var namnet på en pojke som Davis inte hade känt särskilt väl men som likväl kom från samma by som Soal.

Efter att den förment Gordon Davis röst hade tystnat, tillade Nada följande yttrande: — "Han uppvisar för mig bokstaven 'E' samt några siffror, men jag kan inte se vilka de äro. Två 'E'." Hon sade att hon var säker på att dessa bokstäver hade med Gordon Davis hustrus nuvarande adress att göra. Hon tillade: — "Han är mycket angelägen att skicka ett budskap till henne, stackars människa. Det har varit en svår nervchock för henne." Betydelsen av de två E:na kommer att visa sig senare.

Nästa seans (nr 21) ägde rum den 9 januari 1922. Mellan de två

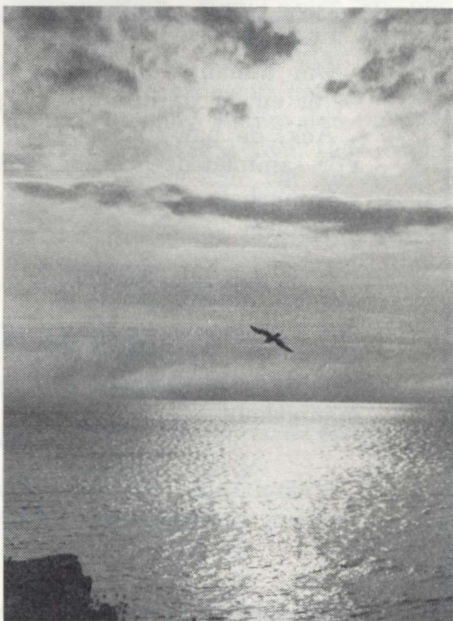
Då

Då du vågat slita sista banden och lugn och orädd släppt den sista handen som du höll så länge och så hårt, då går du ödmjukt emot allt det stora som du förut inte mäktat se...
Då har du lämnat ditt Getsemane och tränger fram mot nya, ljusa vidder.

Privat svek !!!

O, Eviga Graal,
på svindlande höjder,
säg skall vi nå Dig,
ja, nå Dig, — en gång?

Wera Grip-Hamilton

seanserna hade Soal inte gjort några förfrågningar angående Gordon Davis. Vid denna seans framträdde inte den förment Gordon Davis röst. Men Nada påstod att hon fungerade som Gordon Davis mellanhand och att hon återgav saker och ting som han berättade för henne. Dessa meddelanden rörde sig nästan utan undantag om beskrivningar på Gordon Davis hus och dess innehåll. Nada sade att hon inte trodde att detta hänsyftade på hans barndomshem i Rochford. Hon talade om en "besynnerlig mörk tunnel" i samband med huset. Hon sade att det var sex trappsteg, eller rättare sagt fem och ett halvt trappsteg upp till huset och hon trodde att dessa var framför huset. Hon tillade att det var någonting mitt emot huset och att det inte var någon altan. Soal frågade om huset låg på en gata kantad med hus. Hon svarade: — "Huset gränsar intill andra hus. Men jag tror inte att det är en riktig gata — den liknar mera en halv gata". När Soal frågade henne om gatans namn upprepade hon att hon fick intrycket av "två bokstäver E".

Allt detta betydde vid det laget ingenting för Soal. Men tre år senare (den 8 april 1925), när han enligt överenskommelse besökte Gordon Davis i dennes hem i Southend, lade han märke till följande fakta. Adressen var Eastern Esplanade ("två E") 54. Huset var beläget i en enda rad angränsande hus. Den sidan vette åt havet och det var inga hus på andra sidan gatan. ("...gränsar till andra hus... inte någon riktig gata... mera som en halv gata"). Mellan varje par till varandra gränsande hus var en sorts tunnel som förde från gatan till gården bakom husen ("en besynnerlig mörk tunnel"). Mitt emot nr 54, men inte mitt emot de andra husen i raden, på havssidan, var en kiosk med fönster och sittplatser.

Det borde tilläggas att vi inte är beroende endast av Soals vittnesbörd för dessa detaljer. Herr Salter, i många år oavlönad sekreterare i SPR, besökte huset den 19 september 1925 och bekräftade alla dessa påståenden. Till detta kommer att ett fotografi av raden av hus, som även visar trapporna och "tunnlarna" är tryckt med i rapporten i SPR:s Proceedings. Herr Salter var särskilt imponerad av "tunnlarna" som han påstår vara ytterst egenartade och kännetecknande för husen i fråga.

Angående husets innehåll anförde Nada följande detaljer: — "En mycket stor spegel. Massor av tavlor, alla framställande berg eller havet. På en av dessa tavlor ses en landsväg eller något liknande som förefaller att gå mellan två kullar. Åtskilliga mycket stora vaser med besynnerliga lock. Och tefat, men inte för att dricka ur. I nedre våningen två besynnerliga ljusstakar i mässing. Jag tror att de finns på en hylla."

När Soal besökte Gordon Davis hus den 8 april 1925, lade han märke till följande fakta angående dess innehåll. Hans påståenden bekräftas av Gordon Davis själv och av herr Salter efter dennes besök den 19 september 1925. I salongen fanns en och bara en mycket stor spegel. Den var ovanför spiselhyllan och sträckte sig från taket ända ned till denna. På väggarna fanns sju tavlor alla föreställande naturscenerier. Fem utav dessa tavlor framställde antingen berg i förgrunden eller var marinmålningar. De två andra var ökenscener. En och bara en av tavlorna framställde som huvudmotiv en landsväg och en å mellan två berg eller branta kullar. Det fanns fem tämligen stora vaser. Två av dem var japanska och hade besynnerliga lock. På salongens norra vägg fanns två tefatliknande tallrikar av ungefär samma storlek som ett stort tefat. Nedanför trappan i matsalen i bottenvåningen var en spiselhylla och vid dess två ändar stod två gammaldags ljusstakar i mässing. Dessa voro de enda som fanns i huset.

Dessa sammanträffanden äro märkliga och tillräckligt talrika för att göra det orimligt att anse dem beroende på ren slump. Men en sak är ännu besynnerligare än detta. Vid det datum, den 9 januari 1922, då den seans ägde rum vid vilken Nada gjorde dessa påståenden, bodde Davis fortfarande i London och hade inte ännu bosatt sig i huset Eastern Esplanade 54 i Southend och inte heller planerat möbleringen.

Lyckligtvis brukade Gordon Davis varje dag, med hänsyn till sina affärer, skriva anteckningar i en dagbok. Han tillät Soal granska denna bok och återgiva de hithörande satserna. Det var inte förrän den 13 december 1922, d.v.s. nästan 12 månader efter den seans vid vilken Nada beskrev huset och dess innehåll som Davis flyttade till huset. De ägde redan åtskilliga av de saker som Nada hade omnämnt, fast

på intet sätt alla. Men dessa saker voro förstås inte vid det laget och inte heller förrän något datum efter den 13 december 1922 på de platser som Nada hade angivit. De måste antingen ha varit i den våning i London som Davis vid det laget innehade eller i något förvaringsrum.

Av Davis dagbok vet vi precis vad han i själva verket hade sysslat med vid de data och de tider när de seanser som angingo honom ägde rum. Det framgår att han för första gången besiktigade huset Eastern Esplanade 54 den 6 januari 1922, men han kan nog redan något tidigare ha bestämt sig för att flytta till det huset. Detta datum ligger mellan seansen den 4 januari vid vilken den förment Gordon Davis röst först uppträdde och seansen den 9 januari vid vilken Nada beskrev huset och de ännu framtida anordningarna av dess innehåll.

Det framgår av dagboken att den 4 januari 1922 från kl. 11.00 till kl. 11.45 f. m., medan den förment Gordon Davis röst talade vid seansen nr 20 och påstod sig komma från en avlidne persons ande och bekymra sig om den personens efterlevande hustru och barn, den verkliga Gordon Davis var sysselsatt med att underhandla med en kund, herr Short på Marine Passade, Southend. Den 9 januari från 3.30 e. m., när Nada vid seansen nr 21 påstod sig vara i kontakt med den avlidne Gordon Davis ande och av honom fått besked om dennes hus och dess innehåll, var den verkliga Gordon Davis på kontoret sysselsatt med att samtala med en kund, fru Browning.

Detta fall med dess sällsamma blandning av positiva och negativa ingredienser förefaller mig vara ett av de märkligaste rapporterade fallen av mediumskap. Till detta kommer att det är i ovanligt hög grad väl bevitnat.

En läxa vi bör lära av detta är att vara ytterst försiktiga innan vi godtar de till synes mest klara paranormala meddelanden såsom bevis för kontakt med en avlidne persons överlevande ande, till och med de mest livslevande förmenta meddelanden som röja ytterst förvånande paranormala förnimmelser. Den förment Gordon Davis röst samt efterföljande meddelanden genom Nada rörde i högsta grad alla dessa egenskaper. Rösten påstod sig komma från en person som hade stupat i kriget och var orolig för sin hustru och sitt barn. Tonfallet,

ordvalet och uttryckssättet föreföll Soal som högst karakteristiskt för Gordon Davis. Nada talade om den nervchock som Davis fru hade lidit på grund av hans frånfälle. Den kommunikator som ansågs vara Soals avlidne bror Franks ande och som under seansernas lopp framlagt tämligen imponerande identitetsbevis, presenterade en ny kommunikator såsom Gordon Davis överlevande ande, en person som i sina yngre dagar hade känt Soal. Den verkliga Gordon Davis, som var omedveten om allt som i hans namn pågick och med hans röst yttrades i seansrummet, var hela tiden levande i sin egen kropp, selsatt med att underhandla med kunder angående försäljning och inköp av fastigheter och hade planer på att flytta till det hus, vars framtida möbleringssätt Nada var så ivrig att noggrant föreslå.

Anm. Ovanstående är återgivet från Meddelande från Sällskapet för parapsykologisk forskning no 8 och är ett föredrag som professor C. D. Broad för några år sedan höll på svenska i Stockholm. Broad är f. d. professor i filosofi och har varit ordförande i Society for Psychical Research i England. Han räknas som en av vår tids främsta filosofer.

Sällskapet för parapsykologisk forskning har adressen c/o fru E. Hellström, Björnbö 62, Lidingö 1.

Tidningen **PROVIE**, Box 34003, Stockholm 34, organ för de mångomtalade provies, har visat en glädjande medvetenhet i hälsofrågor. Provies — åtminstone några — har dragit slutsatsen att »röka tobak» är mot livet, och deras kampanj i tidningen är skoningslöst intelligent.

Det vore verkligen något mycket glädjande om provies som grupp kunde sluta upp tillsammans med antitobaksfolket.

I nr 3 har PROVIE infört artiklar mot tobaks- och spritreklam, mot det militära och mot »välfärdskorruption».

Det verkar som om tidningen har möjligheter att växa ur den ungdomliga omogenhet som den tidigare visat och bli ett gott propagandorgan för det mjuka och soliga i livet.

Inger Waerlands Cosmo-band, smycken och pendel

Firma Triana — Maria Kunze, Timansvägen 17 H, Sölvesborg, tel. 0456/126 93 och AB Hälsan, Drottninggatan 16, Stockholm, tel. 08/21 71 60.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Inez Andersson, Harplinge, 13:—; Hildgard Sanderling, Stockholm, 3:—; Frida Lindkvist, Solna, 3:—; E. H. Wandér, Skutskär, 8:—; Johannes Hage, Göteborg, 10:—; C. O. Holmqvist, Läckby, 3:—; Gunnar Nyberg, Ronneby, 13:—; Ragnvi Sandin, Norrtälje, 3:—; L. O. Johansson, Trångshälla, 8:—; Inge Gustavsson, Lilla Edet, 18:—; Algot Rudén, Sandviken, 3:—; Carl-Erik Landegren, Halmstad, 3:—; Tage Wikström, Stockholm, 8:—; Alwa Lyrstrand, Mölndal, 3:—; Herman Dahlkvist, Bräkne-Hoby, 12:—; Elvira Åkesson, Ängelholm, 3:—; Anne-Marie Kraatz, Hägersten, 8:—; Sven Pålsson, Eksjö, 3:—; Klas Andersson, Borås, 3:—; Birgitta Jacobson, Handen, 8:—; Elna Karlsson, Borås, 3:—; Gerda Söderberg, Sollentuna, 3:—; O. Arlborn, Hässelholm, 3:—; Hubert Törnfeldt, Furulund, 8:—; Holger Schön, Linköping, 3:—; Sven Richard, Skärblacca, 8:—; Astrid Morin, Stockholm, 25:—; Eimer Holma, Bandhagen, 3:—; Erik Durling, Båstad, 8:—; E. A. Eriksson, Vännäs, 3:—, anonym, 8:—; G. Henriksson, Häl-singborg, 3:—. Summa kronor 214:—.

Hjärtligt tack!

Red.

Det hände sig 1658 att ett fartyg »Woodhouse» med 10 personer ombord, bland dem 3 kvinnor, och alla kväkare, begav sig från England till Long Island i Nordamerika där de skulle slå sig ned och undgå förföljelser. Det var på Cromwells tid.

Ingen var sjökunnig, de hade inga navigeringsinstrument och kunde inte hantera sådana. Men de samlades varje morgon, och med bön och psalmsång bestämdes kursen för dagen. Vaekert väder rådde, och resan varade 12 dagar. Skeppet hittade sin hamn.

Man kan ju tala om trons magi, men det här tycks mig väl starkt. Restid 12 dygn över Atlanten och segelmanövrering med 9 passagerare och rorsman. Jag kommer inte ihåg vilken sorts fartyg »Woodhouse» var.

N. Österberg, Vällingby

*

Tack för brev! Vi håller ännu på med att bedja för dem som är i behov därav, men vi har endast möjlighet att besvara brev från personer som förstår engelska, eftersom vi inte längre har en svensk sekreterare som kan översätta. Vi ber för alla som nämns i de brev vi får, men vi kan tråkigt nog inte besvara brev som är skrivna på svenska.

Vi hoppas att det skall bli möjligt för mig att komma till Sverige nu i sommar. Jag vill det och försöker planera för det. Jag kommer att informera Er.

Er tillgivne

T. E. Campbell-Best.

Nya böcker

Helle, Anna-Lisa, Varför har kristendomen misslyckats? (Freijs Förlag, Box 12029, Malmö 12, 14:50)

Anna-Lisa Helle är en av de religiösa sökare i vår tid, vilka lever i ett »kristet» land och tror på Gud men som inte säger ja till den form av religion som den nu allmänna kristna tron utgör. Hon ser ödesdigra svagheter i kristendomen, och hennes tanke sträcker sig fram emot en annan och riktigare religiös livsuppfattning.

Mot bakgrund av att det religiösa behovet hos människorna är stort ser Anna-Lisa Helle det som en världstragedi att kristendomens grundvalar är så bräckliga och prästernas tolkning av Jesu lära så ofullkomlig att den kristna tron för många nutidsmänniskor måste vara oantagbar. Hon vill att kristendomen befrias från det teologiska system som skapats genom prästers subjektiva tolkningar av Kristi framträdande.

Den sakliga halten i bokens religionshistoriska uppgifter är det i stort sett inte möjligt för mig att ha någon mening om, men författarinnans omfattande beläsenhet skall inte betvivlas. — Ett av kapitlen, »Inkvisitionen — djävulens triumf», har tidigare varit infört i Sökaren.

Många av Anna-Lisa Helles tankar känner jag igen från mig själv och gläds som en meningsfrände. Men jag tycker också att hon delvis är rätt tung att läsa och att hon inte alltid rör vid väsentligheter. Självt är jag emellertid samma andas barn som författarinnan i det jag ser den nuvarande kristendomen som en tro med mycket betydande brister, vilken bör granskas och förändras så att den blir levande och överensstämmer med vetenskap och gott förstånd.

Anna-Lisa Helles bok skulle kunna göra en hel del nytta, om den fick spridning inom de kristna leden och gav upphov till debatt och eftertanke beträffande grundvalarna för den kristna teologin. Det är hög tid att det sker en intellektuell upprustning av kristendomen.

SM

'Williams, E.', En själs vandring från urkällan till år 1957. (Naturförlaget, Kallhäll, 5:—.) På medial väg nedtecknade skrifter om »en frigjord själs vandringsarbete».

ÄR DET SANT ATT JESUS UPPSTOD?

Vi har nämnt att kristendomens grundval är tron på Jesu uppståndelse. Paulus skriver också: »Om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäves... Men nu har Kristus uppstått...» — »Om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfäng, då befinnas vi ock vara falska Guds vittnen.»

Tron på Jesu uppståndelse från de döda är således den spets på vilken hela den kristna dogmbyggnaden vilar.

Skulle det vara så att den kristna teologins grund är oriktig, måste då inte predikanterna befinna sig i en liknande situation som prästmannen i en av författaren Gunnar Edmans böcker. Mitt under en predikan kommer kyrkvaktmästaren in med ett skrivet besked till prästen. Denne läser det och bleknar. Därefter meddelar han församlingen att han just fått upplysning om att Gud är död, varför förkunnelsen omedelbart måste upphöra. Prästen lämnar predikstolen, och församlingen skingras...

I SÖKAREN har många gånger lagts fram tankar och iakttagelser som pekar på existensen av en Gud och på universum som en levande ande. Men vi är kritiska — milt sagt — mot de allmänt förekommande kristna versionerna av Religionen. Vår kritik gäller inte tron på Gud, inte heller tron på en god Gud, inte tron på fortlevnad, inte den livskänsla som föder »goda gärningar». Kritiken avser det teologiska intellektuellt-spekulativa »hus» som ledande kristna teologer byggt upp på grundval av berättelserna om Jesus från Nasaret.

Kristna gör gällande att från första begynnelsen har tron på Jesu uppståndelse varit det centrala i den kristna läran. Det var denna tro som gjorde det möjligt för kristendomen att genom kraftfulla predikanter — som t. ex. Paulus — vinna spridning så som skedde. Den engelske teologen Alan Richardson skriver i »Hur uppstod de klassiska dogmerna?»: »Petrus' och Stefanus' tal i Apostlagärningarna visar oss, att det första försöket att utbreda evangeliet helt enkelt bestod i att meddela andra det glädjerika budskapet att Jesus

hade uppstått. »Med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesus uppståndelse; och stor nåd var över dem alla.» Ty uppståndelsens faktum utgjorde en Guds bekräftelse på Jesu liv och lära...

Men är det verkligen ett historiskt faktum att Jesus var död och blev levande igen?

Kan vi vara säkra på att lärjungarna inte misstog sig? Är det berättigat att tro på uppståndelsen?

Det är vår mening att kristendomens själva grundval är opålitlig. Mot att vi skall tro att Jesus uppstod, talar flera saker. Vi får t. ex. räkna med bl. a. följande tre möjligheter till förklaring av uppståndelsetron hos lärjungarna.

1. Jesus var inte död, när han togs ned från korset.
2. En annan person dog i hans ställe.
3. Lärjungar rövade bort Jesu döda kropp och spred sedan ut att han var uppstånden.

Nummer ett är en tänkbar möjlighet.

Enligt bibeln uttryckte Pilatus sin förvåning över att det gick så snabbt med Människosonen...

Soldaterna slog inte sönder benen på Jesus, som de brukade göra för att förkorta de korsfästas kval. När benen slogs sönder, kunde den korsfäste inte längre ta spjörn mot spikarna i fötterna, vilket hade uppskjutit döden. Eftersom Jesus redan var död, som man ansåg, behövde inte hans ben slås sönder.

En del personer har genom studier av foton av Turinlinnet försökt visa att den lans som rändes in i Jesu kropp, medan han hängde på korset, och vars sår det finns spår efter på duken, inte skadat Jesu hjärta utan gått in strax ovanför det. Dessa resonemang är dock av mycket tvivelaktigt värde.

Om Jesus inte avled på korset, får vi emellertid en naturlig förklaring till den tomma graven och uppgifterna att Jesus visat sig efter sin död med sår i sidan och i händerna.

Den tredje av förklaringsmöjligheterna har haft många anhängare. Efter det uppståndelsetron uppkommit, lär judarna ha ansett att Jesu lärjungar stal kroppen (eventuellt genom att muta vakterna)

och därefter berättade att Mästaren hade uppstått, så som han förutsagt.

Man kan observera att evangelierna i bibeln inte berättar om någon Jesu verksamhet efter korsfästelsen. Om han uppstod, fortsatte han inte sin förkunnelse i triumf som om ingenting hänt.

Markus evangelium, som ofta har ansetts vara det äldsta och historiskt pålitligaste, har mycket litet att berätta om Jesus efter uppståndelsen. Ja, i de äldsta och viktigaste textkällorna finns slutet av Markus evangelium inte med, där det talas om att Jesus efter uppståndelsen visade sig först för Maria från Magdala och sedan för två lärjungar och slutligen för de elva! (Detta meddelas i Ordförklaringen under rubriken »Nya testamentets text» i slutet av bibeln.)

Det är alltså inte på det sättet att Jesus efter korsfästelsen suveränt vandrade omkring och predikade. Det finns uppgifter om att han vid några tillfällen lät sig ses, men dessa är av tveksam betydelse.

Det synes också fullt tänkbart att vad lärjungarna såg, om de nu såg något alls, var psykiska syner vilkas karaktär man inte kan avgöra.

Mot tillförlitligheten i bibeln uppgifter om uppståndelsen talar också det mycket stora tidsavståndet. Händelserna skall ha utspelat sig för 2000 år sedan. De äldsta bevarade handskrifterna till Nya testamentet daterar sig från omkring år 200 och början av 200-talet. Det är alltså ett betydande tidsavstånd även mellan Jesu död och de äldsta handskrifterna.

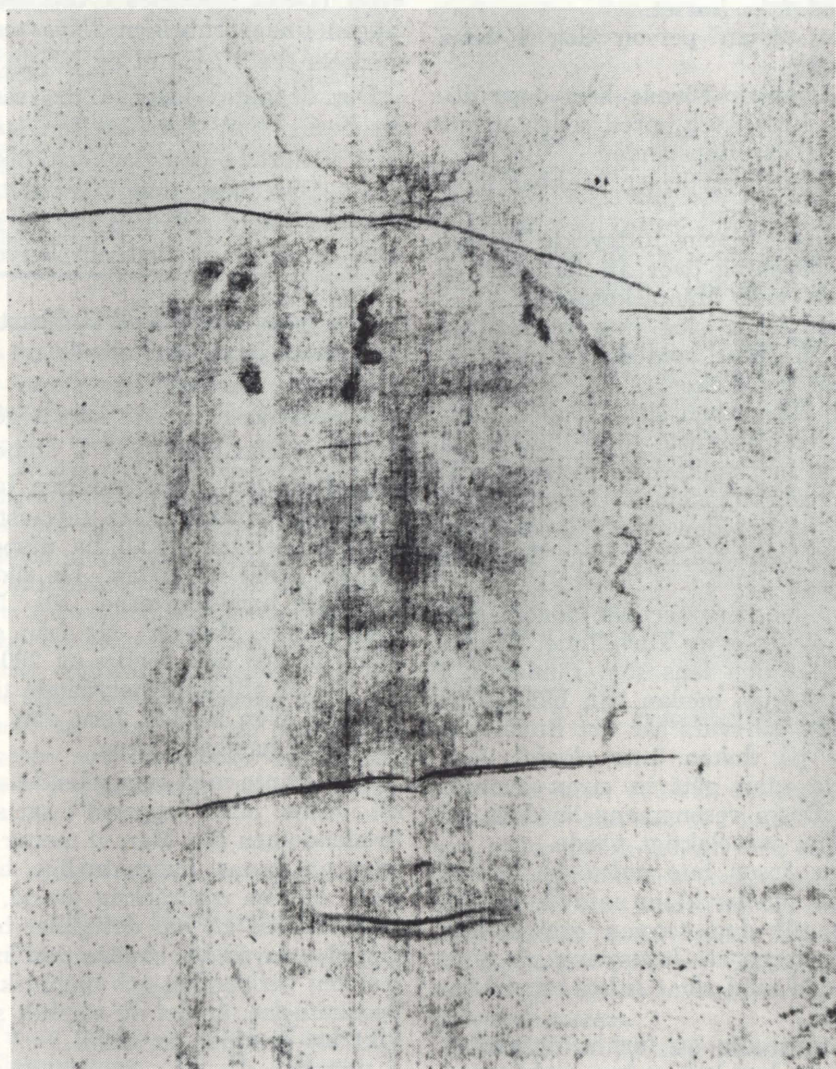
Vi vill inte med ovanstående säga att Jesus inte »uppstod» så som kristendomen lär. Men vi menar att tron på denna övernaturliga händelse har en otillräcklig grund. Vi tycker också att när det gäller händelser som tillåts avgöra vad man tror om världsalltet och människans bestämmelse, är det av särskilt stor vikt att grunden är stabil.

Vi kan av ovan angivna skäl inte ansluta oss till en kristendom av den typ som predikas i Svenska Kyrkan och de stora friförsamlingarna.

DEN HELIGA SVEPNINGEN

I Turin i Italien förvaras en svepningsduk, som enligt en tradition som bevarats genom århundradena, skall vara den duk som Josef av Arimatea svepte Jesu döda kropp i. Duken är 4,36×1,10 och uppvisar märken efter avsöndringar från en människokropp, som legat svept i den. Märkena bildar tillsammans konturerna av en kropp, som torde ha varit cirka 1,80 lång.

Redan 1898 fotograferades duken, och på negativet kunde man bl. a. tydligt urskilja ett ansikte. Avsöndringarna från kroppen hade på duken bildat en "negativ bild" av densamma, och denna hade framträtt som positiv i det fotografiska negativet!

Copyright G. Enrie, Turin

Det finns nu åtskilligt som säger att det måste vara fråga om äkta avtryck av en människa som legat i svepningen. Så t. ex. är på avtrycket de båda ansiktshalvorna olika — precis som hos en människa i verkligheten. Det är knappast tänkbart att en förfalskande konstnär skulle ha tagit hänsyn till skillnaden mellan ett ansiktets båda halvor. Försök som gjorts med konstnärer har dessutom visat att ingen kunde måla ett människoansikte som "negativ".

Men det är inte bara ansiktets drag som bevarats på duken. Hela kroppen framträder av en person som avrättats genom korsfästning; där syns sårmärken efter spikarna, efter hugget i kroppen som

soldaten gjorde med sin lans; på skuldrorna och benen syns blodmärken efter gisselslag; man kan även på ryggen urskilja de skavsår som uppstod, när den korsfästade hade burit sitt kors. På pannan finns också märken efter törnekronan — vilket visar att det måste ha varit Jesus som legat i svepningen, ty visserligen avrättades många på den tiden genom korsfästning, men ingen annan än Jesus kan ha fått en krans av törnen på sitt huvud.

En doktor Barbet, kirurg, som undersökt svepningen, säger att blodmärkena från törnetaggarna är sådana som de måste vara enligt de lagar efter vilka blod koagulerar. En förfalskare skulle ha behövt vara kirurg och ha en djup kännedom om lagarna för koagulering, och detta är knappast tänkbart. Doktor Barbet hävdar att det måste vara fråga om äkta avtryck. För övrigt utgör ju bilden på duken ett negativ, och sådana kunde man förr i tiden inte föreställa sig.

En annan anmärkningsvärd sak är att på svepduken befinner sig spåren efter spikarna vid handlederna och inte i handflatorna. I den religiösa konsten har alltid spikarna synts i Jesu handflator. Men försök med att i experimentsyfte korsfästa döda människor har visat att man inte kan spika upp en kropp genom att driva spikar genom handflatorna, eftersom händerna är för svaga och snart skulle gå sönder. Spikarna måste ha placerats vid handlederna!

På svepduken kan man endast se fyra fingrar på varje hand — inga tummar. Experiment på döda har visat att när man driver in en spik i handleden, böjer sig tummarna inåt. Skulle en förfalskare ha kunnat tänka ut detta?

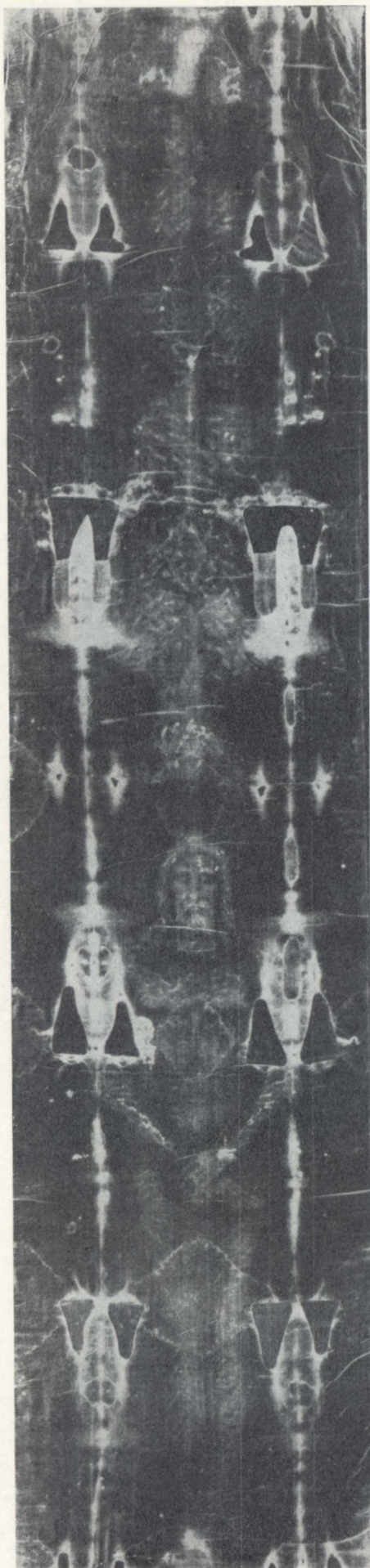
Det finns även andra omständigheter som visar att det måste röra sig om äkta avtryck av en korsfäst. Bröstkorgens onormalt upphöjda läge, som är en följd av det sätt på vilket en korsfäst avlider: lungorna fylls med luft som de sedan inte förmår pumpa ut. Tillståndet kallas asfyxi; experiment som utfördes av nazistiska förbrytare i Dachau visade att en korsfäst dör därav.

Den döda kroppen synes inte ha legat mer än ett fyrtiotal timmar i svepduken. Jesus låg enligt bi-

Copyright G. Enrie, Turin.

På föregående sida ser vi ansiktsavtrycken så som de syns på svepningen. En rad vetenskapsmän som undersökt relikten, har inte kunnat finna något tecken på falsifikat. Ovan en bild av den korsfästes ansikte, så som det framträder på det fotografiska negativet. På nästa sida ser vi avtrycken av kroppen i dess helhet. Märkena på sidorna har uppkommit då svepningen sveddes vid en brand 1532. De mörka trianglarna är utförda reparationer.

Copyright G. Enrie, Turin.

beln i graven från fredag kväll till söndag morgon. Ingen förruttnelseprocess har förstört avtrycken.

Man kan också se att den döde haft svullnader i ansiktet. Enligt Matt. 26: 67 slog soldaterna Jesus i ansiktet, "den ene med knytnäven, den andre med flata handen".

Man sägs ha kunnat konstatera att turinlinnet verkligen är så gammalt som från Jesu tid.

Det finns således en mängd vetenskapliga fakta som stöder tron att det rör sig om just den duk som Jesu kropp lades i, sedan den tagits ned från korset. Ja, det anses vara mera sannolikt att det är Jesu svepning än att det inte är det. — Det skall dock sägas att en del namnkunniga historiker lär anse att det är fråga om en medeltida förfälskning.

*

Kyrkoherde Vallberg har, enligt boken "Människokunskap", pendlat bilden av den korsfäste på svepningen. Han skriver: "Huvudet ger

samma strålning som yttrandena av Jesus i Nya testamentet. Detta utslag är unikt, vilket även den tyske pendelforskaren Glahn funnit. Kroppens olika delar ange den strålning som utgår från en verklig kropp och icke från en målning."

Källor: en liten skrift, *The Shroud of Christ* av Vera Barclay (kan erhållas från dr. David Willis, Netherlea, The Ridgeway, Guildford, Surrey), en bok *Das Linnen* av Kurt Berna (Verlag Hans Naber, Stuttgart, där författaren söker visa att Jesus aldrig dog på korset), en stencilrad skrift *Nicht am Kreuz gestorben?* av professor Werner Bulst (61 Darmstadt, Feldtbergstr. 32; skriften vänder sig mot Bernas arbete) jämte diverse artiklar i svenska tidningar, som sänts oss av Mauritz Olofsson, Dorotea.

Bilderna är publicerade med tillstånd av G. Enrie, Turin, och International Centre of Sindonology.

Ovanstående bild, som är tagen ur Kurt Bernas bok, visar hur en konstnär föreställt sig det tillfälle då Mästarens kropp lades in i svepduken.

Var det en högre macts vilja att konturerna av Jesu kropp och ansikte skulle bevaras på svepningen genom århundradena till dess fotograferingskonsten var uppfunnen och kunde avslöja det fascinerande negativet — eller rör det sig om en märklig slump — eller ett religiöst bedrägeri? Ingen kan väl veta; vi står inför ännu en förbryllande gåta med nasaréens liv.